

Biblioteca Centrală Regională
Hunedoara, România

Proletari din toate țările, uniți-vă!

LA MASA ROTUNDA A „VEACULUI NOU“

CU:

- ALEXANDR DEMENTIEV
- MARGARITA ALIGHER
- MAXIM TANK
- ALEXANDR IAȘIN
- VIKTOR BOKOV
- și IRINA OGORODNIKOVA

Despre tinerețea Poeziei

(pag. 6--7)

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

ÎN ACEST
NUMĂR:

În întimpinarea
Congresului al XXII-lea
al P.C.U.S.

Cu case noi,
oțel mult și
copii ca Gagarin!...

de RADU COSAȘU
(pag. 3)

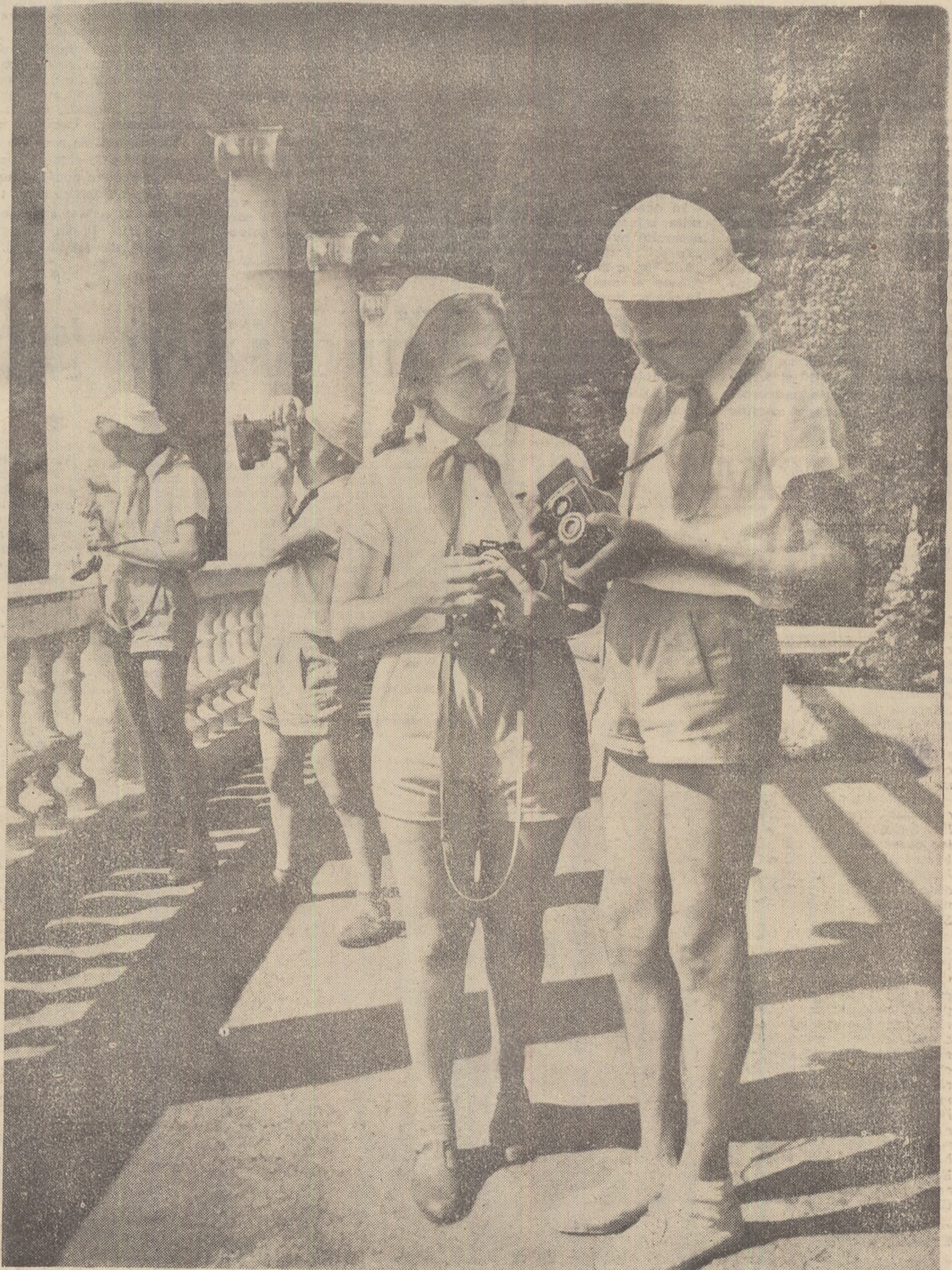
Se șterg
granițele...

de NICOLAE MINEI
(pag. 5)

27
(851)

Anul XVII, 7 iulie 1961

12 PAGINI 1 LEU

Fotografii amatori din tabăra de pionieri de la Artek au multe de făcut. Căci, prea frumoase-s locurile..

ИЗВЕСТИЯ
СОВЕТОВ ДЕПУТАТОВ ПРАДУЩИХСЯ СССР

O repetiție în văzduh

A fost o conferință de presă neobișnuită. Terenul aerodromului servea drept saloan în care se adunaseră ziaristii iar conferința propriu-zisă se desfășura în aer. Căci era flota de avioane.

În dimineața zilei de 27 iunie pe aerodromul Tușino s-a desfășurat o repetiție a marilor sărbători a aviației sovietice care va avea loc la 9 iulie. Prezentarea tehnicii aviației sovietice, a măiestriei aviatorilor și parașutiștilor sovietici a durat două ore. Pe fondul cerului albastru s-au perindat elicoptere, începând cu cele mai mici — „M.L-1” și terminând cu giganticele „macarale zburătoare”, au trecut aparate

de zbor sportive, avioane de vânătoare și de bombardament supersonice. Zburind cu viteză fabuloasă ele au executat în același timp figuri de pilotaj de înaltă clasă, după care s-au pierdut în zare.

În această zi familia „Tu”-urilor a însoțit deasupra aerodromului avionul de pasageri „Tu-124”, iar gigantica mașină „A.N.-10”, a fost secundată de fratele ei mai mic „A.N.-24”. În partea finală a paradei au străpuns văzduhul avioane în formă de trabuc, cu motoare foarte puternice, care purtau sub aripi rachete încălzite.

Sărbătoarea a fost încheiată de un salut aerian, executat în înaltul cerului de piloți

zburind pe avioane de vânătoare supersonice.

Zilele acestea au loc ultimele repetiții. Până la 9 iulie avioanele vor mai brăzda de multe ori văzduhul. Iar când sule de mii de moscoviți și oaspeți ai Moscovei se vor aduna pe aerodromul în sărbătoare vor admira o priveliște de neuitat.

ОГОНЕК

Macara-gigant

În ultimul timp, turlele de foraj instalate pe insule artificiale de oțel de către petroliștii azerbaidjieni înaintază tot mai mult în largul mării. Pe aceste insule se construiesc acum așezări muncitorești iar în scurtă vreme se vor înălța adevărate orașe. Pentru aceasta este însă, nevoie de puternice mijloace tehnice.

Recent, constructorii sovietici au elaborat proiectul unei macarale plutitoare gigant, cu o capacitate de ridicare de 250 tone, cu ajutorul căreia să se poată construi exploatarea petrolifere în plină mare.

Macaraua-gigant va putea încărca părți componente ale insulelor artificiale din oțel sau beton armat, turle de foraj și utilaj petrolifer. Tot macaraua le va putea transporta pe Marea Caspică pe orice vreme și în orice anotimp. Macaraua va putea de asemenea să instaleze insule artificiale pe fundul mării pînă la o adîncime de 60 de metri, să înalțe pe ele turle de foraj cu tot utilajul necesar, iar dacă este cazul să le și demonteze.

Să încercăm să ne imaginăm o asemenea macara. O săgeată tubulară cu trei muchii avînd o lungime de 70 de metri se sprijină pe un turn uriaș din oțel, așa numitul clopot, înalt cît o clădire cu nouă etaje. În interiorul clopotului sînt amenajate câteva săli de mașini, cabina de comandă, un lift și zeci de motoare electrice puternice care lucrează pe baza unei instalații proprii.

Constructorii de nave din orașul Gorki au avut de înfruntat multe greutăți pînă cînd au reușit să construiască un vas-macara original, compus din două corpuri unite între ele printr-o punte comună, care să poată naviga și pe timp de furtună.

În cursul acestui an, macaraua-gigant va intra în construcție la Uzina de utilaje din Leningrad, iar vasul-macara la uzina „Krasnoe Sornovo”, din orașul Gorki.

СЕЛЬСКАЯ ЖИЗНЬ
Журнал Центрального Комитета КПСС

Interes pentru Uniunea Sovietică

În ultimii ani, interesul pentru Uniunea Sovietică a sporit mult în Anglia. Milioane de oameni simpli doresc să cunoască adevărul despre Țara sovietelor. Tot mai mulți industriași se pronunță pentru dezvoltarea unei colaborări economice reciproc avantajoase cu U.R.S.S. — bază bună și sănătoasă pentru coexistența pașnică.

Recent, „Financial Times”, organ al cercurilor de afaceri din Anglia, a publicat un supliment special intitulat „Uniunea Sovietică”, o adevărată cronică a dezvoltării economiei și legăturilor comerciale ale U.R.S.S.

După cum scrie „Financial Times”, aceasta „este prima publicație de asemenea proporții care dă o imagine obiectivă asupra vieții Rusiei de astăzi, a progresului și țelurilor economiei sovietice”.

Suplimentul se deschide cu un mesaj adresat de N. S. Hrușciov cititorilor lui „Financial Times”. Nikita Sergheevici scrie între altele: „Ne exprimăm satisfacția pentru publicarea de către „Financial Times” a unui supliment special consacrat dezvoltării economiei și legăturilor comerciale ale Uniunii Sovietice. Este o dovadă a interesului pe care-l arată cercurile de afaceri și opinia publică engleză față de U.R.S.S., ca și a dorinței de îmbunătățire a relațiilor dintre țările noastre. Această năzuință sănătoasă spre colaborare și normalizare a comerțului internațional trebuie desigur salutăta”.

Printre semnatarii articolelor se află oameni de stat, oameni de știință și economiști sovietici, iar un număr de articole sînt scrise de un membru al colegiului redacțional al lui „Financial Times”, care a fost multă vreme corespondent special în U.R.S.S.

Suplimentul „Uniunea Sovietică” a apărut în Anglia în ajunul unui eveniment important din viața acestei țări: deschiderea Expoziției industriale sovietice, care va contribui fără îndoială la cauza prieteniei și colaborării rodnice dintre cele două popoare.

ПРАВДА
Орган Центрального Комитета Коммунистической партии Советского Союза

1000 de tineri cubani în U.R.S.S.

În Uniunea Sovietică au sosit peste 1000 de tineri cubani care vor urma, timp de un an, cursurile unor institute agricole din Federația Rusă, Ucraina, Gruzia și Uzbekistan. Oaspeții au sosit pe bordul motonavei „Gruzia” care, în luna mai, a transportat în Cuba câteva sute de tineri specialiști sovietici în agricultură doritori a și ajuta prietenii în însușirea metodelor înaintate de muncă pe ogoarele cooperatiste.

În portul Odesa, oaspeții au fost întâmpinați de zeci de mii de locuitori ai orașului. După un ming organizat în cinstea lor, tinerii cubani au făcut o excursie prin locurile istorice ale orașului-erou, iar seara au participat la o întîlnire a prieteniei.

De la Odesa, tinerii cubani au plecat spre Ialta, Tbilisi, Tașkent, Krasnodar, Stavropol și alte orașe unde urmează a începe studiul problemelor agricole.

СОВЕТСКАЯ РОССИЯ

Veteranul colhozului

În 1924, șapte gospodării de țărani săraci din regiunea Kirov s-au unit alcătuiind un mic colhoz. În fruntea lor l-au ales pe Piotr Prozorov. De atunci, gospodăria a crescut necontenit. Astăzi, arelul „Krasnii Okteabr” se întinde pe 46.000 de hectare de pămînt și are 100 de tractoare și 50 de combine. Fermele lui cresc 3.400 de vite cornute mari și 3.000 de porci.

În același timp s-a schimbat cu desăvîrșire și viața țărănilor. Ea a devenit mai bogată, iar munca lor mai plină de bucurii. Aproximativ 100 de colhoznici au fost decorați cu ordine și medalii, iar 18 au primit titlul de Erou al Muncii Socialiste.

În toți acești ani, în fruntea colhozului s-a aflat același P. A. Prozorov. Bun organizator al producției, el nu-și precupește timpul și energia pentru prosperarea gospodăriei. Partidul și guvernul au acordat o înaltă prețuire meritelor lui Piotr Alexeevici în conducerea colhozului, decorîndu-l pentru a doua oară cu medalia „Secera și Ciocanul”. Recent, în satul Vojgali a avut loc o solemnitate închinată dezvelirii unui bust de bronz al lui P. A. Prozorov, Erou al Muncii Socialiste. Cu acest prilej șefa de brigadă E. G. Laletina, Erou al Muncii

Socialiste, a rostit cuvinte calde despre acest veteran al orînduirii colhoznice.

La ming a mai luat cuvîntul și B. F. Petuhov, secretar al Comitetului regional al P.C.U.S.

În raionul de sud-vest al capitalei sovietice a început construcția noii clădiri a Ambasadei R.P.R.

În fotografie: Iovarășul Nicolae Guindă, ambasadorul țării noastre la Moscova pune piatra fundamentală a noii clădiri.

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL ARIUS.

Redacția și administrația București, Str. Ion Ghica, 6 telefon 13.03.10.

In atelierul de asamblare al uzinei de automobile de mic litraj din Moscova.

IN ÎNTÂMPINAREA CONGRESULUI AL XXII-LEA AL P. C. U. S.

Cu case noi, oțel mult și copii ca Gagarin!...

Există un gest al lui Lenin de o forță sintetică egală cu cea dezvoltată în fiecare rind, în fiecare gind al său: luarea pe umerii a unui enorm buștean, în Piața Roșie, la primul subotic comunist. Fotografia aceea e unanim cunoscută, milioane de oameni păstrează în gind soena nemuritoare cind genialul conducător al Revoluției cără, cot la cot cu constructorii anonimi, materialele de construcție, solidari și apelați într-un efort suprem dictat de conștiința lor de oameni liberi, muncind și înălțând pentru ei înșiși, după răsturnarea exploataților. E o scenă de început, e primul subotic comunist, prima muncă voluntară comunistă care, după cum de asemenea se știe, l-a entuziasmat pe titan, în acele zile grele, tot așa ca intrarea Revoluției victorioase în cea de a 73-a zi de viață, o zi mai mult decât a viețuit Comuna din Paris. De atunci au trecut de sute de ori cite 73 de zile, constructorii leniniști au ridicat pe umerii lor milioane de piloni și de sarcini, înălțând un edificiu de o frumusețe și o soliditate fără egal. Imaginea de început nu i-a părăsit.

Din prima zi de muncă comunistă, lici a indicat — prin exemplul său, fără cuvinte în plus, dar cu o clară semnificație simbolică — marea însemnătate a răspunderii personale în construcție, a răspunderii individuale, umăr la umăr și umăr cu umăr, fibră cu fibră, dacă se poate spune așa... Peste aproape cinci decenii, urmașii săi răspund printr-o inițiativă în al cărei simbură a germinat, evident, indicația sa. În trei fabrici moscovite — la uzina de carburatoare, la fabrica de dulciuri „Udarnița” și la uzina de piese de beton armat nr. 4 (observați varietatea... realmente

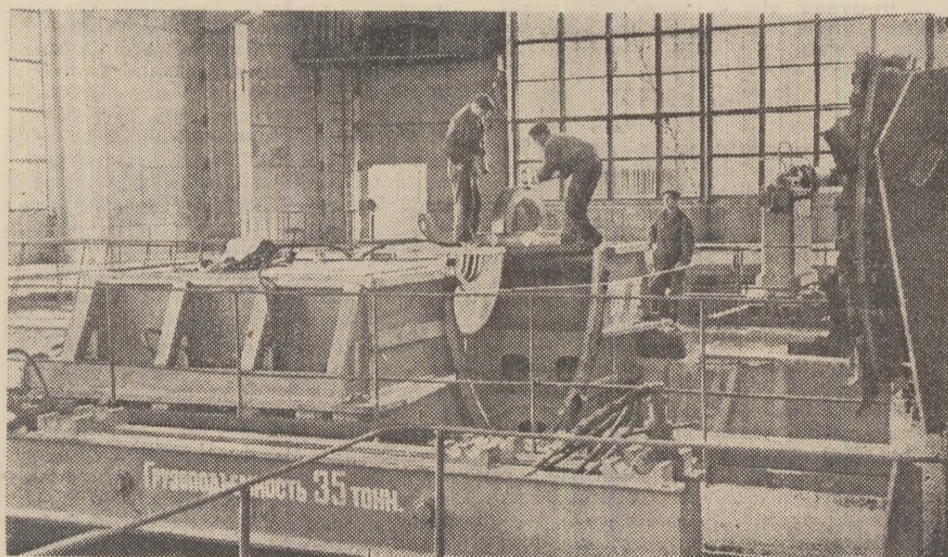
poetică a întreprinderilor!) — colectivele comsomoliste au hotărât, luna trecută, să întimpine cel de al XXII-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, din octombrie, „po-komunisticeski”, adică în mod comunist (dar traducerea românească nu are farmecul expresiei rusești) prin daruri personale. Cu alte cuvinte, în afara angajamentelor generale, luată umăr la umăr, muncitorii, tehnicienii și inginerii s-au gindit să se prezinte în fața înaltului for prin realizări individuale, om cu om, umăr cu umăr. 5000 de tineri, din colțuri diferite ale continentului sovietic, au urmat imediat acest exemplu pentru că el răspunde exact unei realități umane tipice pentru orinduirea comunistă gindită de Marx și Lenin: legătura profundă dintre muncitori și construcție. În acest sens, Pervalov, secretarul de Comsomol al uzinei de beton armat nr. 4, a explicat foarte plastic cum a apărut inițiativa în colectivul lor:

— Asta a venit din inimă!
Dar alături de acest sens filozofic, s-a relevat — în discuții de un înalt nivel, ca aceea din biroul Comitetului Central al Comsomolului — extrema importanță a inițiativei pe plan economic și politic: ea dă posibilitatea unei cunoașteri limpeză a sarcinilor concrete individuale, permite descoperirea unor noi perspective în activitatea „po-komunisticeski” a fiecărui muncitor.

Din acest punct de vedere — al perspectivei, — angajamentele cuprinse deja în „Cărți speciale” au o caracteristică neobișnuită. În ele, sarcinile personale se extind mult în afara sectoarelor de producție în care muncesc comsomoliștii respectivi. Orizontul lor e lărgit pînă la viața familiei, a statului, pînă la fibra intimă. Angajamentul „de producție” s-a înălțat pînă la angajamentul deplin uman. Tropanov, laminorist, șef al unei brigăzi de muncă comunistă, cel care a venit, la uzina de piese de beton armat, „cu ideea din inimă” — ține să dea peste plan 19 plăci pentru acoperișuri — (scoatind imediat că dacă toți vor lucra în acest chip, se pot produce, în secția lor, peste plan, lunar, acoperișuri pentru 32 de case), să se reinscrie la școala tehnică — întreruptă pentru efectuarea stagiului militar, — să-și convingă membrii echipei să treacă la învățarea unei a doua meserii, pentru a se putea înlocui oricind unii pe alții și, în sfîrșit, să... creeze soției sale, acasă, condițiile necesare de studiu! Acoperișurile noilor case, familia, cultura proprie, relațiile cu tovarășii din jur — toate se sintetizează în acest „dar personal” Congresului care analizează dezvoltarea societății unor astfel de muncitori cu o gîndire amplă, comunistă, oamenii unei vieți pline, rotunde, armonioase. Un tehnician ca Smirnov, de la uzina de carburatoare, trece printre sarcinile sale, axate pe automatizare, să proiecteze, în timpul liber, o schemă de automatizare a lucrărilor de încălzire și descărcare a lapteului la fermele colhozului aflat sub patronajul întreprinderii sale. Ghenadi Maslenikov, constructor, se angajează să construiască în acest an de trei ori mai multe case decât în 1960, adică 12. Nu există angajamente mărunte, fiecare simte că ceea ce duce pe umerii săi are însemnătate în ochii întregii Uniuni: lingă oțelarii din orașul Voronșilov care au hotărît să dea în plus 800 de tone de metal, simpla ambalatoare Serioghina de la fabrica de dulciuri anunță că se va strădui să asigure ambalarea, peste plan, a 73 de kilograme de marmeladă! Iar electriciana Prilenkova se angajează ea, odată cu îngrijirea perfectă a aparatului, „să-și educe bine fiul, să-l facă îndrăzneț, pentru ca să-l poată ajuza pe luri Gagarin!”

În lumina Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. a-ți educa fiul bine, pentru a urma primului cosmonaut — a devenit un angajament personal de interes general-social, ca și asigurarea condițiilor de studiu pentru ca soția unui laminorist să fie cultă! Îi văd pe toți acești comsomoliști, mergînd în octombrie spre Congres, prin Piața Roșie, acolo unde Lenin a ridicat pe umerii enormul buștean, în prima zi de muncă comunistă; ei poartă azi pe umeri case noi, diamante, cupe cu oțel, coșuri cu dulciuri, pine, vase automate pline cu lapte și copii ca Gagarin. Iar Lenin, de la tribună, le zîmbește...

Radu Cosău

Lucrările de montare a utilajului noilor centrale atomice de la Novo-Voronej începează rapid.

Prima consfătuire a oamenilor de știință sovietici, care a avut loc recent la Moscova, a concentrat asupra ei atenția pasionată a opiniei publice mondiale și a pus o dată mai mult în lumină dezvoltarea multilaterală a științei și tehnicii sovietice. „Cortina tăcerii”, lăsată multă vreme de presa burgheză asupra realizărilor științifice sovietice, este acum sfișiată pentru totdeauna. Presa occidentală publică în ultimul timp multe recunoașteri ale izbuzilor dobîndite de Uniunea Sovietică pe tărîmul dezvoltării științei și tehnicii, pe tărîmul dezvoltării gîndirii creatoare.

În cele ce urmează reproducem, cu unele prescurtări, un semnificativ articol publicat de revista pariziană „L'Express” consacrat giganticelor planuri de a abate spre Volga două mari cursuri de apă care acum se varsă în Arctica: Peciora și Vicegda.

L'EXPRESS :

SAVANȚII SOVIETICI AU PLANURI AMBȚIOASE

„Omul sovietic schimbă cursul fluviilor”, ce mîndru sună cuvintele acestui cîntec patriotice sovietic. Și cu adevărat, rușii acordă o importanță deosebită luptei pentru stăpînirea naturii. În această țară uriașă, în care predomină cîmpiile, forța marilor cursuri de apă pare o expresie a tuturor forțelor naturii ce urmează a fi imblinzite de progresul uman.

Înainte vreme, a domina apele, a schimba cursul fluviilor era o sarcină pe care tehnica o putea numai cu mare greutate rezolva într-un mod rentabil. Dar odată cu trecerea anilor, mijloacele de muncă s-au perfecționat și această sarcină titanică a devenit posibilă. Un exemplu îl constituie, de pildă, faptul că, limitîndu-se la mijloace „clasice”, rușii întreprind acum o lucrare gigantică, abaterea a două cursuri de apă care se varsă „înul în marea ocean polar”.

Ce urmărește acest proiect? Este vorba de a pune capăt unui fenomen natural ce se desfășoară sub ochii noștri și al cărui sfîrșit logic ar putea fi pierderea unor enorme întinderi de terenuri fertile și mari tulburări de climă în întinse regiuni, mai mari decît Europa.

Marea Caspică, puternic rezervor de apă, aflat la hotarul dintre Europa și Asia, este un izvor de bogăție și de echilibru climateric a cărui dispariție ar pune în primejdie resursele naturale ale acestei regiuni. Ori această mare este astăzi condamnată la dispariție într-un termen destul de scurt.

Dacă fiecare dintre noi a învățat la școală că conturul continentelor și mării nu este imuabil, ideea generală pe care o avem asupra acestor modificări ne creează impresia unei foarte mari inceleneli, imperceptibile în genere în cursul vieții unei generații. Această impresie nu este, însă, întotdeauna fundată.

Astfel, de la o vreme asistăm la retragerea Mării Caspice, al cărei deficit de apă crește din an în an... Apele Mării Caspice, s-au retras de pe o suprafață egală cu aceea a Belgiei. Aceasta, deși școlarii desenează și astăzi același contur pe care-l desenau părinții lor. Și chiar dacă fenomenul s-ar stabili în următorii cincizeci de ani, nisipurile mișcătoare tot vor înghiți mult pămînt fertil.

De aceea omul încearcă să se impotrivească acestui fenomen, comparabil cu cel care a dus la secătura Saharei într-o epocă relativ apropiată de noi. Tocmai pentru a împiedica asta, rușii se străduiesc să îndrepte spre Volga, prin intermediul afluentului ei Kama, apele a două cursuri de apă polare. Aportul lor, care nu este decît o picătură din apele pe care le primește Oceanul Arctic, poate salva, însă, Marea Caspică.

Așa dar, ei au hotărît să construiască pe Peciora un baraj cu o înălțime de 80 de metri și o lungime de 12 km. O rețea de baraje auxiliare situate pe afluenții fluviului va îngădui reținerea îndărătul acestui obstacol a unei mari mase de apă. Cînd nivelul apei se va ridica de-a-juns de mult, ea va căuta o ieșire către sud. Un canal de 62 de km va uni apele lor cu cele ale Vicegdei. Aceasta va fi la rîndul ei zăgăzuită de un baraj înalt de 34 de metri. Îndărătul acestui obstacol va fi creat un al doilea lac artificial. După

care cele două cursuri de apă vor fi dirijate spre sud, datorită creșterii nivelului apei. Noul fluviu se va uni cu Kama, care va transmite avalanșa de apă Volgăi și Mării Caspice. La rîndul ei, Kama va fi barată lângă orașul Borovsk de un dig destinat să regularizeze debitul de apă, ceea ce va permite instalarea unei puternice centrale electrice de 700.000 kW.

Ansamblul lacurilor artificiale astfel create va cuprinde 236 de milioane de kilometri cubi apă; el va putea ceda ulterior Volgăi 40 de milioane de km cubi de apă adică 17% din aportul anual al Volgăi la Marea Caspică. Calculele făcute arată că acest ansamblu este suficient spre a opri scăderea nivelului mării, putînd chiar să-l ridice nivelul.

Regiunea vizată spre a fi înundată este acoperită de păduri și foarte puțin populată. Drumurile și monumentele istorice sînt rare. Locuitorii a aproximativ 9.000 de case, care vor fi înundate vor fi evacuați.

În schimb, proiectul ridică probleme tehnice extrem de complexe. Va fi necesară deplasarea a aproximativ 700.000 de metri cubi de pămînt și turnarea unei uriașe cantități de beton. De asemenea o enormă întindere va trebui despădurită înainte de sosirea apelor. Dacă s-ar lucra cu utilajul existent astăzi, totalul lucrărilor ar cere zeci de ani și ar costa foarte scump. Realizarea unui astfel de proiect în 7—10 ani — după cum se prevede — cere punerea la punct a unui parc de mașini-unelte gigantice pe măsura sarcinii de îndeplinit. Anumite excavatoare vor trebui să fie reconstruite sporindu-li-se capacitatea de patru-cinze ori; mai mult, vor trebui revizuite chiar principiile de construcție.

O problemă aparte este aceea a pădurilor ce vor trebui tăiate înainte de sosirea apelor. Pe de-o parte aceste păduri reprezintă o mare bogăție, iar pe de altă parte trunchiurile moarte ce-ar ieși la suprafață ar fi împinse de curenți și de vînt, în care caz ar putea pricinui pagube digurilor și ecluzelor.

Proiectul prevede deci construirea unor enorme uzine plutitoare, capabile să taie arborii sub apă. Ghizi mecanici, ce-ar putea atinge adîncimi de 7 metri, s-ar deplasa pe fundul apei, dirijați de pe o navă, conducînd lanțuri înzestrate cu dinți care ar tăia copacii de la bază. Trunchiurile doborîte ar fi automat transformate în lemn de construcții. Crengile și deșeurile ar fi folosite la alimentarea centralei termice care ar furniza energie electrică întregului ansamblu. Un asemenea monstru plutitor, în întregime autonom, ar putea despăduri într-o singură cursă o alee largă de 20 de metri. Fiecare uzină plutitoare ar doborî 250.000—300.000 de metri cubi de lemn pe an.

Perfecționarea continuă a mijloacelor pe care omul le are astăzi la îndemînă pentru dușul său cu natura îngăduie să se întrevadă realizări care mai ieri păreau de necrezut.

Acest progres neîntrerupt, înregistrat pe un larg front în toate domeniile tehnicii, justifică planurile tot mai ambițioase ale savanților sovietici.

DRUMUL ÎN COSMOS

(IX)

(Text prescurtat)

Trasind marea plan septenal de dezvoltare a economiei nationale a țării, cel de al XXI-lea Congres al Partidului Comunist a pus în fața poporului nostru, care intra în perioada construcției desăvârșite a comunismului, sarcini grandioase în toate domeniile vieții economice, politice, ideologice și internaționale. Studiind cu atenție materialele Congresului, ne-am dat cu toții seama că septenalul este o nouă etapă hotărâtoare pe calea dezvoltării istorice a patriei noastre. Congresul pusese în fața oamenilor sovietici un țel clar și mare și pentru atingerea lui trebuia ca fiecare să muncească bine iar noi, aviatorii, trebuia să ne facem datoria cu și mai mult devotament, să apărăm cu vigilență spațiul aerian al țării.

Deși era o iarnă cumplit de geroasă, Congresul adusesse în viața țării un suflu primăvăratec. Cel de al XXI-lea Congres al partidului a jucat și în aceste zile fericite, m-am hotărât definitiv să fac cerere de primire în rândurile candidaților de partid. Căci toți cei cu care mă străduiam să seamăn, de la care învățasem să trăiesc și să muncesc, erau comuniști.

I-am dat numele Lenocika. Odată cu venirea copilului, s-au înmulțit grijile casei. Aveam de lucru până peste cap. Cea mai bună gimnastică este munca. Dar nu-mi ajungea timpul pentru toate. Iar zborurile deveniseră tot mai complicate, zburam acum deasupra oceanului agitat, bintuit de furtunile primăverii.

Zburam în formație, lucru important pentru luptele aeriene, zburam fără vizibilitate, după aparate, studiam radionavigația. Ba făceam deasupra oceanului și exerciții de lupte aeriene. Ne antrenam cu un „adversar” încercat ca Boris Vdovin. Era un luptător aerian ager și se considera invulnerabil.

Într-o zi am primit misiunea de a intercepta avionul lui Vdovin. Ca să interceptezi și să ataci un avion „dușman”, trebuie să-l ajungi din urmă și să-l ataci pe la spate. De aceea am luat înălțime și am ajuns în dreptul obiectivului. Am reușit să atac fără ca Vdovin să observe... Dar înainte de a lua distanța de foc pentru a fixa pe pelicula cinematografului distrugerea țintei, Vdovin și-a pus „MIG”-ul în viraj strâns. M-am repezit după el. Și așa, timp de câteva minute am zburat în viraj unul după altul, dar nici unul dintre noi n-a izbutit să se plaseze în spatele

piloților și tehnicienilor despre viața și învățătura lor, în care erau evidențiate succesele obținute în timpul zborurilor și erau criticați cei ce făceau greșeli. Toți erau de părere că cel mai reușit a fost numărul consacrat plecării lui N. S. Hrușciov într-o misiune de pace și prietenie în S.U.A., în septembrie 1959.

Cu trei zile înainte de plecarea lui

sever ca un procuror. Sentințele nu admiteau recurs și candidații cosmonauți ieșeau de la comisie în mare viteză. Respingeau terapeuții și neuropatologii, chirurgii și laringologii. Ne-au măsurat atent, ne-au ciocănit pe tot trupul „alfabetul Morse”, ne-au sucit prin fața unor aparate speciale, controlându-ne cu de-amănuntul... Principalul obiectiv al controlului era

de IURI GAGARIN

N. S. Hrușciov la Washington, în Uniunea Sovietică s-au petrecut două evenimente care au răscolit întreaga omenire: pe Neva, în locul unde se afla în noaptea ascultului din octombrie 1917 legenda „Aurora”, ancorase o puternică navă a păcii — spargătorul de gheață atomic „Lenin”, iar spre Lună se avântase o rachetă cosmică. Racheta purta un fanion pe care era gravată stema statului nostru. Două stele roșii în cinci colțuri se aprinseseră astfel în același timp: una, pe bordul spargătorului de gheață iar cealaltă — pe drumurile depărtate ale Universului.

O să vină vremea când cosmonauții noștri au să aducă de pe Lună pe Pământ mostre de roci — am scris noi în „Foaia de luptă”.

Eram cu toții incredințați cu înflăcărare că omul are să pătrundă în Cosmos, că are să facă cu viteza fulgerului înconjurul Pământului, după care are să urmeze perioada salturilor spre Lună, Marte, Venus...

Piloții urmăreau prin radio și ziare călătoria triumfală a lui N. S. Hrușciov prin orașele Statelor Unite ale Americii. N. S. Hrușciov era întâmpinat pretutindeni cu bucurie, respect și entuziasm. În timpul acesta inima mea se avânta nestăvilită spre Cosmos. Citeam în ziare și reviste tot ce se referea la această problemă. La întâlnirea de la Clubul național al presei din Washington, ziaristi americani l-au întrebat pe N. S. Hrușciov:

— Când intenționați să lansați un om în direcția Lunii?

— Vom trimite un om în Cosmos — a răspuns N. S. Hrușciov — când vor fi create condițiile tehnice necesare. Deocamdată, asemenea condiții nu există încă.

Aceste cuvinte rostite de conducătorul guvernului sovietic m-au tulburat și în același timp m-au liniștit. Mi-am dat seama că în țara noastră se desfășura o muncă serioasă de pregătire a zborului omului în Cosmos și că mai aveam încă timp să mă gândesc bine și să mă hotărăsc definitiv până să ies la raport cu cererea de a fi înscris în grupul de candidați cosmonauți.

N-aveam nici o îndoială că o voi face. Nu mă temeam să iau viața de la început.

Prima etapă

La câteva zile după întoarcerea lui N. S. Hrușciov din călătoria sa în S.U.A., în cursul căreia poporul american, popoarele din toate țările s-au scovins înocă o dată de dorința de pace a Uniunii Sovietice, oamenii noștri de știință au lansat cea de a treia rachetă cosmică, care a înconjurat Lună și i-a fotografiat partea invizibilă.

Viața aducea astfel corective serioase gândurilor și planurilor mele. Dacă până nu de mult socotisem că mai aveam vreme de gândire, acum îmi dădeam seama că nu mai era timp de pierdut. Așa încât chiar a doua zi am cerut să fiu înscris în grupul de candidați cosmonauți.

Cursul am fost convocat în fața unei comisii medicale speciale. Comisia s-a dovedit extrem de exigentă. Erau mulți medici și fiecare din ei

inima, după care medicii aflau „biografie” fiecare în parte. Așa încât nu puteam ascunde nimic. Aparatele speciale descopereau toate defectele, chiar cele mai mici.

Comisia era condusă de experimentatul medic de aviație Evgheni Alexeevici.

— Nu fiți supărați pe medicină, băieți — obișnuia el să spună la plecarea celor respinși — continuați să zbrați, dar nu mai sus de stratosferă.

Au fost foarte mulți respinși. Din zece era ales unul. Dar nici acesta nu era sigur că n-avea să fie respins de următoarea comisie, pe care Evgheni Alexeevici o promitea celor admiși. Pregătește-te pentru o asemenea comisie, m-a sfătuit apoi și pe mine.

Trucesem dar prima etapă, așa că am fost cuprins de speranță. M-am întors la regiment. Zilele de așteptare au început să se scurgă una după alta. Ca și înainte, dimineața mergeam la aerodrom, zburam deasupra uscatului și a apei, făceam de gardă pe regiment, iar în timpul liber schiam, continuam să redactez „Foaia de luptă”, aveam grijă de fetiță, citeam tragedii de Shakespeare și nuvele de Cehov și pentru a doua oară romanul „Truditorii mării” de Victor Hugo.

Așteptam, așteptam cu înfrigurare a doua convocare. Mi-era greu, căci așteptam de unul singur, dat fiind că deocamdată Valea nu făcea nimic. Mă muștra conștiința deoarece nu ascundeam nimic unul altuia. Dar acum era vorba de un lucru foarte neobișnuit, și deocamdată cel mai cumplit era să tac. De altfel așa mă sfătuiseră și Evgheni Alexeevici și comandantul regimentului.

Iar zilele treceau și mie mi se părea că fusesem uitat, că nu corespundeam. Căci simț mic de stat, nu prea arătos și nu prea mă puteam lăuda cu musculatura. Mai ales că odată cu mine trecuseră prin fața comisiei tineri zdraveni, cu o statură de ofițeri de gardă... Nu mă puteam măsura cu ei. Așa încât încercam să uit de raport, de comisie — dar nu izbuteam.

Și când eram mai deznădăjduit, când socoteam că nu mai era loc de nici o speranță, am primit o înștiințare: eram chemat din nou în fața comisiei. Totul s-a repetat de la început. Dar exigențele medicilor ascuseseră. Toate analizele au ieșit bine, nimic nu se schimbase în organismul meu. Evgheni Alexeevici era mulțumit.

— Pentru dumneata stratosferă nu-i o limită — mi-a spus el încurajator.

Erau cele mai plăcute cuvinte pe care le auzisem vreodată.

Examenele clinice și psihologice, însoțite de prima comisie au continuat deci în afară de starea sănătății, medicii căutau vreme neajuns ascuns sau o rezistență scăzută a organismului la factorii caracteristici pentru zborul cosmic. Am fost examinat cu ajutorul celor mai noi metode bihologice, fiziologice, electrofiziologice și psihologice și al unor probe funcționale speciale.

(Va urma)

Valentina Gagarina și micuța Galea, al doilea copil al familiei

Și atunci am vorbit despre acest lucru căpitanului Anatoli Pavlovici Rosleakov, secretarul organizației noastre de partid, care mi-a spus:

— E un lucru just, Iuri, partidul va face din tine un ostaș călit.

Am scris cererea chiar în aceeași zi, stricând multă hirtie, până când am găsit câteva zeci de cuvinte în stare să exprime starea mea sufletească și năzuințele mele. Tovarășii mei, ca și organizația de consomol, mi-au dat recomandări și curând am fost primit în rândurile candidaților de partid. Acest fapt mă obliga să muncesc și să învăț și mai cu sîrg, spre a îndeplini marea încredere ce-mi fusese acordată. În vremea aceea, „Istoria Partidului Comunist al Uniunii Sovietice” a devenit cartea mea de căpătîi.

Bucuriile se țineau lanț. La mijlocul lunii aprilie, am internat-o pe Valea în maternitate. Visul nostru era să avem o fetiță.

Eram îngrijorat și telefonam destul de des la maternitate.

În sfîrșit, la unul din telefoanele mele, mi s-a răspuns prin intermediul:

— Așteptați un băiat?

— Nu, o fată, am răspuns eu.

— Ei, atunci vă felicităm: aveți o fetiță.

celuilalt. Poate că ne-am fi învîrțit așa până când n-am mai fi avut benzina în rezervor, dar Vdovin a dat comanda să mă alinez după avionul lui, și mulțumii unul de altul, ne-am întors pe aerodrom.

— Da puternic te-ai mai făcut, frate — mi-a spus zimbînd Vdovin când am ajuns pe pămînt, după ce ne pierise încordarea nervoasă — îți puț instrucțiuni la pămînt. Așa să faci și mai departe.

De multe ori obișnuia să glumească pe seama oamenilor care-i erau pe plac.

La dezvoltarea mea ca pilot și luptător aerian au contribuit sporturile pe care le practicam sistematic. Iarna — schi și patinajul, vara — atletismul și baschetul. Baschetul îmi plăcea datorită vitezei și rapidității jocului și faptului că prilejuia totdeauna noastră de unu spirîț de întrecere colectivă. Aruncarea mingii la coș din mers și din săritură dezvoltă agerimea ochiului, precizia și coordonarea mișcărilor întregului corp. Mai sînt și alte jocuri la fel de interesante și utile dar eu, ca vechi și pasionat jucător de baschet, mă folosesc de prilej ca să spun că, după părerea mea, e cel mai frumos joc.

După ce am devenit candidat de partid, am primit sarcina abstească de a redacta „Foia de luptă” a es-codritei, care publica însemnări ale

— Ce să fiu ?

Nu, de data aceasta nu e vorba de sprințarele versuri ale lui Maiakovski destinate copiilor. E întrebarea pe care și-o pun cei care nu mai sînt copii, dar încă nu au devenit adulți: absolvenții școlilor medii. Luîndu-și examenul de maturitate, ei se găsesc de abia în pragul acestei maturități. Viitorul li se așterne în față, un viitor misterios, dar plin de fîgăduieli.

A sosit momentul mării hotărîri: alegerea profesiei. Decizia nu este ușor de

mai bine pentru mine? „Unde e nevoie de mine! Unde pot plăti ceva din datoria contractată față de minunata societate care m-a crescut, m-a educat și mi-a oferit posibilități de realizare a celor mai îndrăznețe visuri ale mele?”

Și și-au ales locul și genul de muncă nu cu gîndul că se sacrifică și cu altă mai puțin că se umilesc. Dimpotrivă, ceea ce i-a însuflețit a fost un sentiment de profundă mîndrie muncitorească. Iată ce spune în privința acestuia Alexei Muraviov, absolvent al școlii medii nr. 494 din Moscova:

— Am hotărît ca după luarea diplomei de maturitate să intru la uzina de automobile ZIL. Cunoșc această uzină încă de cînd eram copil, din povestirile fraților mei mai mari care lucrează acolo de mulți ani. Iar cînd eu însumi am pășit pragul uzinei, m-am îndrăgostit pur și simplu de ea... Și atunci am înțeles ceea mîndrie legată de

meseria lor, de fabrica lor, care răzbea din povestirile fraților mei mai mari.

Tot la ZIL lucrează Viktor Dianov. E inginer constructor și, nici vorbă, a făcut și el în prealabil școala medie. E ceva deosebit în asta? Este, căci după absolvirea școlii medii, Viktor nu s-a înscris direct la Institut, ci a lucrat mai întîi ca muncitor în uzină și abia după aceea a început să urmeze cursurile serale ale Institutului de construcții. Anul acesta, el își susține lucrarea de diplomă, a cărei temă — ați ghicit — este strîns legată de problemele practice ale atelierului unde lucrează.

Căci bine înțeles, intrarea ca muncitori — în fabrici și uzine, în colhozuri și sovhozuri — a absolvenților școlii medii, nu reprezintă punctul final al drumului lor în viață, ci doar o etapă. Statul sovietic a creat celor care lucrează direct în producție toate condițiile ca să urmeze învățămîntul superior fără să-și întrerupă munca: cursuri serale pe lingă cele mai multe facultăți și institute, concedii plătite în perioada examenelor (pentru pregătirea proiectului de diplomă se acordă pînă la patru luni de concediu, iar cu zece luni înainte de susținerea proiectului studentul înscris la cursurile serale capătă în fiecare săptămînă o zi liberă suplimentară — toate acestea, cu menținerea integrală a salariului).

...Absolvenții ai școlilor medii care devin muncitori... Muncitori care sînt în același timp studenți și care vor deveni ingineri... Unde se sfîrșește munca manuală, unde începe munca intelectuală?

Se șterg granițe milenare, care păreau definitive și ireductibile. Răsărit zorii comunismului.

Nicolae Minei

- O nouă modalitate de turism
- Experiența Leningradului

Autostopul... la examen

Mașinile trec destul de des. Camioane încărcate cu mărfuri, turisme și chiar câteva autocisterne. Printre ele motocicliști veșnic grăbiți E animație pe șoseaua Leningrad-Viborg. Deodată, de pe un drumeag lateral se ivesc doi tineri. Sînt îmbrăcați ca niște turiști, poartă ghele solide și rucsacuri în spinare. Se opresc la marginea șoselei. Unul din ei scoate un carnet din buzunar și începe să facă semne cu mîna. Prima mașină nu oprește. E un camion greu, încărcat și cu trei persoane în cabină. Șoferul celei de-a doua, un camion mai mic, gol, parc-ar vrea să treacă și el mai departe, apoi se răzgîndește, frînele scîrție și mașina se oprește la cițiva pași de cei doi tineri.

— Ne luați cu autostopul?

— Ce?

— ...cu autostopul, repetă tînărul și-i întinde carnetul viu colorat în roșu.

Șoferul, un om ceva mai în vîrstă, cu mustași și o figură jovială îl ia în mînă, se uită, îl frunzărește, apoi cu oarecare mirare și neîncredere:

— Ce-o mai fi și asta!? N-am auzit de-așa ceva. Dar fie, urcați-vă și ne-om lămuri noi...

Scene ca aceasta se desfășoară frecvent în aceste zile de vară pe șosele și drumurile din regiunea Leningrad. Ele sînt caracteristice începuturilor autostopului, o inițiativă recentă a organizației de turism din Leningrad.

Ce este și cum s-a născut „autostopul” leningrădean

Acum cîteva luni, cînd iarna era încă în toi, la redacția săptămînalului „Nedelea” s-a primit o scrisoare de la șoferul Nikolai Potoțki din Moscova. Conținutul scrisorii era atît de interesant încît redacția a publicat-o. În rezumat, Potoțki arăta că în fiecare an sute și mii de șoferi fac drumuri lungi spre Crimeea, Caucaz și alte regiuni depărtate ale U.R.S.S. și aproape întotdeauna sînt singuri în cabine. De ce să nu fie folosite locurile rămase libere de către turiști? Turiștii să capete de la cluburile lor taloane speciale de „autostop” cu care să „plătească” șoferilor. Iar aceștia să trimită taloanele adunate cluburilor turistice care le-au eliberat și la sfîrșitul anu-

lui, pe baza lor, să ia parte la o mare loterie, cu premii frumoase. Asta-i tot: simplu și ingenios. Statul nu suferă nici o pierdere — autostopul se întreține singur.

Publicarea scrisorii lui Potoțki a declanșat o adevărată avalanșă de scrisori cu aceeași temă asupra redacției săptămînalului „Nedelea”. Muncitori, studenți, elevi, funcționari, toți cei pe care-i interesează turismul, s-au grăbit să-și spună părerea asupra originalei propuneri. Chestiunea a fost examinată sub toate aspectele, pozitive și negative. Între altele s-au ridicat obiecțiuni legate de felul cum vor primi șoferii această inovație, de probabilitatea înmulțirii accidentelor ș.a.

Cîntărind avantajele și dezavantajele autostopului, organizația turistică din Leningrad a hotărît să experimenteze acest nou tip de turism. Pentru aceasta au fost tipărite 25.000 de carnete „autostop” conținînd taloane pentru 10, 25, 50 sau 100 km; toate s-au vîndut în mai puțin de o lună, ceea ce constituie cea mai bună dovadă a entuziasmului cu care a fost întîmpinată această nouă formă de turism.

Intr-adevăr, ce poate fi mai plăcut decît să călătorești fără să fii legat de un itinerariu fix, să te poți opri oriunde ai chef, să stai cît vrei dacă locul îți place, într-un cuvînt să te deplasezi în voie, fără nici un fel de restricție, încotro vrei.

Cu autostopul poți pătrunde pe drumuri vicinale, în mijlocul pădurilor, în sate depărtate unde nu ajung nici calea ferată, nici liniile de autobuze.

În sfîrșit, autostopul este cel mai ieftin mijloc de transport: taloanele pentru 150 de km costă 30 de copeici, adică aproximativ de nouă ori mai ieftin decît autobuzul.

Prima lună de experimentare a autostopului în regiunea Leningrad a constituit fără îndoială un succes. Turiștii sînt entuziasmați, șoferii privesc cu interes și susțin inițiativa, iar controlul circulației este de acord, cu condiția combaterii eventualilor speculanți care s-ar strecura sub masca turiștilor.

O reacție în lanț

Exemplul Leningradului a avut ecou și în alte regiuni ale Uniunii Sovietice. În Estonia, Uniunea asociațiilor sportive a și luat în discuție introducerea autostopului. Cei din Tallin au și cîteva idei noi, ca de exemplu organizarea unor birouri de informații pe lingă marile întreprinderi care folosesc pe scară largă auto-

transportul. La aceste birouri turiștii ar putea afla rutele mașinilor pentru zilele următoare. Estonienii propun unificarea autostopului lor cu cel din regiunea Leningrad și eventual cu Lituania și Letonia, ceea ce ar mări mult zona accesibilă turiștilor.

După cum se vede, autostopul este... pe drumul cel bun. Și cît e de plăcut să fii îmbrăcat ușor, doar cu rucsacul în spate și, singur sau cu un prieten, să faci voios semn cu mîna primei mașini care trece pe șosea:

— Ne luați cu autostopul?

— Bucuros, tovarăși!

Te urci în cabină și peste o oră — două ești undeva departe, în mijlocul naturii, întins pe iarba și privești norii albi care se alungă parcă unul pe altul în seninul cerului. Bucurie a vacanței... cu autostopul!

P. Voinescu

Tinerii își aleg drumul în viață Se șterg granițele...

Iuat. Există țări ai căror tineri fac în privința aceasta socoteli chinuitoare: studiile costă atîtea mii de dolari, tata e șomer, dacă mama se îmbolnăvește, din ce vom plăti spitalul?

În țara care construiește comunismul, asemenea probleme nu există. Căile — toate căile — sînt larg deschise tuturor. Acolo întrebările se pun altfel. Ce să fiu, cosmonaut sau savant atomist? Inginer — constructor al celor mai gigantice hidrocentrale din lume sau pilot al celor mai rapide avioane? Cibernetician sau cercetător al Antarcticii?

Întrebări, întrebări... Și iată că răspunsul sună deseori neașteptat: vreau să fiu muncitor. Simplu muncitor? Da, simplu muncitor!

Mii, sute de mii de tineri sovietici dau, în fiecare an, acest răspuns. Mii și mii de absolvenți ai școlilor medii se îndreaptă cu diploma de maturitate în buzunar spre fabrici și uzine, spre colhozuri și sovhozuri, acolo unde munca omului produce bunurile materiale necesare vieții.

Iulia Dovjenko, elevă în clasa X-a a școlii medii din Novokubansk a avut prilejul să vorbească despre viitoarea ei profesie în cadrul unei consfățiri la Tselinograd. Printre cei care o ascultau, se afla și Nikita Sergheevici Hrușciiov. Adresîndu-se direct tovarășului Hrușciiov, Iulia a anunțat că după absolvirea școlii, va lucra într-un colhoz. Și nu numai ea, ci toți cei douăzeci și cinci de colegi ai ei de clasă.

Iulia ar fi putut foarte bine să-și continue studiile la un institut, să devină profesoară, medic sau ziaristă. Așa cum Vadim, care a urmat ani de zile școala de muzică, ar fi putut deveni un excelent baianist, dar a preferat meseria de electrician pe șantierul centralei electrice Narva. (În treacăt fie spus, pe acest șantier există o întregă brigadă de electricieni, compusă exclusiv din absolvenți ai școlilor medii). Iar Acil Muminov, care a luat examenul de maturitate cu medalia de aur, este astăzi un renumit cultivator de porumb într-un colhoz de lingă Buhara.

Ce fenomen interesant și la prima vedere, de-a dreptul bizar! Exact în țara în care culmile științei, artei și culturii se găsesc la îndemîna oricui, există tineri — și încă tineri deosebit de bine inzestrați — care în locul unor profesii intelectuale, aleg o muncă fizică, manuală.

Ciudat, în aparență. Dar numai în aparență! Căci în Uniunea Sovietică au crescut într-un ritm neînchipuit de rapid nu numai posibilitățile materiale, nu numai școlile și bursele, institutele și laboratoarele, tirajele manualelor și clădirile universităților. A mai crescut ceva, ceva nu în afara oamenilor ci în lăuntrul lor, ceva care se numește conștiința comunistă.

Conștiința comunistă a dictat Iuliei și celor de-o seamă cu ea alegerea pe care au făcut-o. Și asta a început încă de la felul cum și-au pus întrebarea de bază. Ei nu au formulat-o: „Ce să fac eu? Unde e

În fiecare an există o noapte cînd Piața Roșie din Moscova nu se goleşte pînă în zori. E prima noapte cînd, după terminarea școlii de 10 ani, absolvenții din întreg orașul își dau întîlnire în fața Kremlinului spre a sărbători evenimentul.

Criticul Alexandr Dementiev, poezii Margarita Aligher, Maxim Tank, Alexandr Iașin, Viktor Bokov și Irina Ogorodnikova din Comisia de relații externe a Uniunii scriitorilor sovietici au sosit în țara noastră spre a participa la constătuirea despre „Poezie și contemporaneitate”, organizată de Uniunea Scriitorilor.

Timp de trei zile, zile fierbinți de sfârșit de iunie, poezii români și mesagerii poeziei sovietice au discutat despre destinele poeziei, despre rolul ei în viața clocotitoare a țărilor noastre și în modelarea omului nou, stabilind astfel cel dintâi contact de această amploare între — așa cum a spus poetul Cicerone Theodorescu — urmașii lui Pușkin și Maiakovski și urmașii lui Eminescu.

Am stat de vorbă cu oaspeții sovietici a doua zi după terminarea constătuirii. Erau obosiți, solicitați, dar au sacrificat cu generozitate din timpul lor pentru a lua loc la „masa rotundă” a „Veacului nou” și a răspunde la întrebările noastre.

Li cunoșteam din lecturi, îi știam reprezentanți de seamă ai vieții literare sovietice. Dar am aflat totodată și șase oameni de o profundă simplitate și modestie, veseli, calzi, generoși, care reprezintă cu cinste nu numai arta poporului sovietic, ci și sufletul lui mare.

— Cea dintâi întrebare este legată, firește, de motivul prezenței dumneavoastră aici. Ce ne puteți spune despre constătuirea comună, prima de acest fel, consacrată temei „Poezie și contemporaneitate”, sub raportul eficienței ei? Ce idei, ce concluzii principale se degajă din discuțiile purtate timp de trei zile?

ALEXANDR DEMENTIEV: — Discuțiile au fost foarte interesante și rodnice. Au luat parte la ele poezii români de frunte, vîrstnici și tineri, și membrii delegației noastre. Sintem foarte recunoscători poezilor români și tuturor participanților la constătuire fiindcă cele trei zile de discuții ne-au îmbogățit cu idei, cu

ALEXANDR DEMENTIEV

cunoștințe, cu imagini noi. Dacă ar fi să rezum concluziile principale ale discuțiilor, așa spune: s-a vorbit mult despre forma operei de artă, despre importanța ei, dar s-a subliniat că esențiale în creația artistică sînt poziția ideologică, partinitatea, conținutul de idei al operei de artă. Cînd un artist talentat stă pe pozițiile realismului socialist, cînd are ce să spună, cînd știe limpede ce vrea să comunice cititorului, el va găsi neapărat și modalitatea de a o spune. Cu alte cuvinte, conținutul nou și claritatea pozițiilor ideologice duc inevitabil și implicit și la o inovație autentică în domeniul formei.

VIKTOR BOKOV: — A fost o discuție într-adevăr reușită, vie, pasionantă. Am venit aici să învățăm de la poezii români, să le transmitem, la rîndu-ne, din experiența noastră și să legăm și mai strîns prietenia noastră tradițională. Te rog să scrii că avem azi zece de prieteni noi, că în cele trei zile de discuții oficiale și schimburi de păreri „din pauză”, am învățat foarte mult — conchide Viktor Bokov, subliniindu-și cuvintele cu gesturi largi, generoase.

— Dacă-mi dați voie — intervipe în discuție **ALEXANDR IAȘIN** — așa adăuga și eu ceva. Constătuirea despre poezie va lăsa, desigur, urme adînci în activitatea poezilor români și sovietici.

Poezia este veșnică mișcare, ceea ce înseamnă că nici discuțiile nu pot conține vreodată. Dar ele rămîn sterile dacă poetul nu le îmbină cu practica, dacă nu le filtrează prin sensibilitatea și experiența lui și dacă... nu muncește, nu scrie. Fiecare vers nou, evident — fiecare vers nou și bun este mai de preț decît un discurs de cea mai bună calitate despre poezie.

Istoria ne-a situat în centrul unor evenimente mărețe. Avem datoria să răspundem la această cinste, la această șansă printr-o intensă activitate creatoare. Să ne așezăm dar la masa de lucru!

— Tovarășul Iașin a făcut o trecere cum nu se poate mai bună la cea de a doua întrebare a noastră. Iată-o: cum se pregătesc scriitorii sovietici pentru cel de al XXII-lea Congres al P.C.U.S.?

ALEXANDR DEMENTIEV: — Congresul al XXII-lea al P.C.U.S., din toamna acestui an, la care va fi adoptat noul program al partidului nostru, este un eveniment de o excepțională însemnătate istorică. Intregul nostru popor se pregătește în vederea Congresului. Muncitorii și colhoznicii înscriu zilnic minunate izbînzii în muncă, pe care le închină Congresului. În același timp se pregătesc și scriitorii Uniunii Sovietice, redacțiile revistelor, editurile. Iată cîteva date: poezii moscoviți pregătesc o culegere specială închinată Congresului XXII, sub titlul tradițional „Ziua poeziei”. Criticii pregătesc două culegeri de articole. Titlul: „Literatura și contemporaneitatea”. Va vedea, de asemenea, lumina tiparului și o culegere de reportaje. În reviste au și apărut, și continuă să apară, articole publicistice, reportaje, poezii, schițe și nuvele închinare Congresului.

— Ce tendințe pot fi deosebite în literatura sovietică de astăzi, pe planul tematicii și al formei?

ALEXANDR DEMENTIEV: — Paralel cu marile prefaceri pe tărîmul vieții economice și sociale, literatura sovietică trece și ea printr-un proces de adînci transformări. Cred că nu greșesc spunînd că literatura sovietică se află acum într-o perioadă de avînt și că ultimii ani marchează începutul unei noi etape. În operele lor scriitorii abordează problemele cele mai arzătoare ale vieții actuale, ale contemporaneității. Ei oglindesc mai profund și mai veridic decît în anii trecuți viața oamenilor sovietici. Dispare treptat tendința spre discursivitate, spre descriptivism, spre caracter ilustrativ, spre poleire sau, dimpotrivă, spre negativism.

Trebuie să mai amintesc neapărat, ca trăsături caracteristice pentru creația literară din ultimul timp, atacarea îndrăzneală a problemelor de etică (Alexandr Iașin are chiar un volum intitulat „Conștiință”) și lărgirea orizontului artistic, a gândirii poetice, a posibilităților de cuprindere a realității din punct de vedere artistic.

O altă trăsătură foarte importantă în etapa actuală este înflorirea neobișnuită nu numai a literaturii ruse, ci și a literaturilor surori.

MARGARITA ALIGHER

ALEXANDR DEMENTIEV

IRINA OGORODNIKOVA

VIKTOR BOKOV

LA M
ROTI
Veacu

DESPRE TIN

— Anul acesta, din cei patru scriitori distinși cu premiul Lenin doi aparțin literaturilor surori: ucraineanul Mihailo Stelmah și estonianul Iuhann Smuul.

ALEXANDR DEMENTIEV: — Iar anul trecut înalta distincție a fost acordată regretatului Muhtar Auezov, reprezentant strălucit al literaturii kazahice. Faptul mi se pare extrem de semnificativ.

În aceeași ordine de idei aș dori să amintesc și de puternica dezvoltare a literaturilor „locale”, din regiunile și ținuturile cele mai depărtate ale Uniunii Sovietice.

— Dar în ce privește forma?

ALEXANDR DEMENTIEV: — De bună seamă că dezvoltarea literaturii sovietice este însoțită de căutări, de tendințe noi în domeniul formei. În multe opere din ultima vreme se observă tendința de contopire a epicului cu liricul, de folosire într-o mai mare măsură a elementului filozofic, de depășire a anumitor delimitări între genuri. E greu de spus, de exemplu, ce este din punctul de vedere al împărțirii tradiționale pe genuri „Zări dincolo de zare”, de A. Tvardovski. Poem? Însemnare de călătorie? Nu întimplător chiar autorul se ferește să-l numească poem. Sau ce sînt „Stele în plină zi” ale Olgăi Berggolț? Nuvelă? Confesiune lirică? Memorialistică? Nici Olga Berggolț nu-și definește opera, nu-i precizează genul. Spune doar că este cartea fundamentală a vieții ei. Pentru cititor, însă, e limpede că atît „Zări dincolo de zare”, cît și „Stele în plină zi” sînt opere strălucite ale literaturii sovietice.

— În operele literare din ultimul timp — și în speță în poezie — este remarcabilă preocuparea autorilor de a reflecta problemele omului de pretutîndeni. Cred că este o altă trăsătură caracteristică a poeziei sovietice de azi, un impresionant aport al poezilor la cauza apropiată între popoare, a păcii. Pe această linie se înscrie și recentul ciclu de versuri despre Germania al Margaritei Aligher, apărut în revista „Novii mir”.

MARGARITA ALIGHER: — Deși a trecut mult timp de la terminarea războiului, problema germană continuă să rămînă foarte acută și foarte importantă. Este o problemă care ne privește personal pe noi, oamenii ale căror destine au fost într-un fel sau altul legate de război.

Pentru mine a fost o mare fericire și o deosebită cinste faptul că în ziua de 9 Mai, ziua Victoriei, în Republica Democrată Germană a apărut un amplu articol consacrat recentului meu ciclu de versuri, însoțit de traducerea germană a unei poezii. Înseamnă că cititorul german, poporul german a vibrat la aceste versuri, că ele au ajuns pînă în inima lui. Este pentru mine o mare și prețioasă răsplată. Pentru că e adevărat că problemele internaționale, destinele omenirii au devenit una din temele principale ale poeziei sovietice, poezie a umanismului, poezie a internaționalismului. De această preocupare gene-

rală a poezilor Tank cînd a scris pre America.

MARGARITA să vorbesc despre toare, dat fiind că natură că nu put vor reuși întotdeauna experiența noastră păcată numai de terminat și am p de versuri. Se poezii din ultimă bilitățile ei, —

prilejuite de pr mare importanță mul va vedea l anului.

Sovie sionai lui se dume Deme intere urmă nostru

ALEXANDR mul timp s-a de literatură. Au fo nunțarea la for a pieselor de tes tul era că în zile s-a schimbat, de forme literare. laconice, mai du ciente etc. etc. romanului lacom versului complet susținători ai

MARGARITA ALIGHER

MAXIM TANK

ALEXANDR IASIN

IASA
INDĂ
lui nou

REȚEA POEZIEI

s-a călăuzit și Maxim Tank despre China și des-

ai pregătiți, tovarășa Ali-

GHIER: — Nu-mi place proiecte prezente și vii-
noastră este de așa
garanta că planurile ne
indiferent de vîrsta și
orbesc cu conștiința im-
ceea ce am făcut. Am
la tipar un nou volum
ște „Cîțiva pași”. Sint
— lirică în toate posi-
cuprind reflecțiile mele

TANK

de viață de cea mai
tu mine. Sper că volu-
tiparului spre sfîrșitul

ima vreme în Uniunea
-au purtat discuții pa-
jural problemei „stilu-
i XX”. Am citit și luarea
stră de poziție, tovarășe
care cuprinde idei foarte
Cum este o problemă
u vie atenție de cititorii
n ruga să o reluați.

NTIEV: — Da, în ulti-
mult despre inovație în
isuri care au cerut re-
adițională a romanului,
versificației. Argumen-
stre, însuși ritmul vieții
trebuie schimbate și
trebuie să devină mai
mai alerte, mai efi-
cești susținători ai
linamic, de acțiune, ai
și complet alb, adică
or noi în roman și în

poezie, cînd trec la argumentarea teoriei lor
despre un stil nou, „stilul secolului XX”, des-
pre un nou mod de reflectare artistică a lumii
se referă mai mult la aspectele tehnice ale
vieții contemporane: energia atomică, zboru-
rile cosmice, vitezele supersonice și cam uită
de marile transformări pe plan social care
au avut loc în viața oamenilor. Cred că aceste
discuții despre ceea ce a adus nou epoca no-
astră în artă rămîn fără sens, abstracte, decla-
rative, vagi atîta timp cît nu sint legate de
problemele sociale, de metoda realismului so-
cialist — noua metodă de creație artistică.

În unele pledoarii pentru stilul nou se vâ-
dește pe de altă parte și subaprecierea posi-
bilităților încă neexprimate de formele con-
sacrate ale creației artistice, observație vala-
bilă și pentru versificația clasică. Adversarii
formelor clasice spun cam așa: viața nu stă
pe loc, se dezvoltă mereu, ceea ce a fost va-
labil ieri, azi e învechit. Evident că și feno-
menul literar e un proces în continuă înnoire,
forme noi le înlocuiesc pe cele vechi. Niimeni
n-ar putea să neghe asta. Dar de aici nu rezultă
deloc că astfel de forme vechi cum ar fi romanul
și-au epuizat posibilitățile, nu mai pot fi folo-
site pentru exprimarea noului conținut și deci
trebuie părăsite.

Sigur, se schimbă și formele de versificație,
și modalitățile romanului, și genurile specifi-
ce folosite în literatură, dar nu cred că a-
ceste schimbări au loc cu înțepala amețitoare
de care vorbesc partizanii „stilului nou”. Cine
ar îndrăzni, de exemplu, să spună că o specie
ca romanul realist, cu caractere tipice evolu-
luînd în împrejurări tipice, și-a epuizat posi-
bilitățile?

Tot așa consider că nu s-a epuizat versi-
ficația silabo-tonică. În limitele acestei versi-
ficații au fost scrise lucrări atît de diferite
cum sint „In gura mare” de Maiakovski și
„Zări dincolo de zare” de Tvardovski.

Pe de altă parte, însă, nu înseamnă deloc că
orice încercare de a inova fie formele roma-
nului, fie cele ale versificației, trebuie condam-
nată aprioric. Fără căutări inovatoare, fără
preocuparea continuă de a înnoi formele lite-
rare nu se poate asigura progresul, mișcarea
înainte a literaturii. Principalul este ca ino-
vația să se bazeze pe conținutul nou, pe
noua și minunata metodă a realismului so-
cialist.

După atîtea discuții, se impune o mică
pauză. Se aprind țigările și fumul lor dese-
nează la repezeală forme bizare de norași
efemeri. Clipele de destindere sint foarte plă-
cute, dar... datoria-i datorie.

— Versurile poezilor sovietici
vîrstnici mi se par o strălucită ple-
doarie în favoarea veșnicei tinereți
a poeziei. „Invitația la drumetie” a
lui Prokofiev, de pildă, distinsă anul
acesta cu premiul Lenin, freamătă
de tinerețe ca putere de creație li-
terară și ca tematică. Tinerețea pu-
terii de creație, și nu numai tema-
tica tinereții, mi se pare a fi deve-
nit o constantă a poeziei sovietice.

Maxim Tank se ridică, masiv, din fotoliu
și după ce cere colegilor săi îngăduința de a

VIKTOR BOKOV

vorbi de data aceasta el, începe să se plimbe
cu pași mari. Și așa, plimbîndu-se, răspunde
cu accentul lui moale de bielorus.

MAXIM TANK: — Imi place să vorbesc
despre tinerețe. Tinerețe! Cîndva, alchimistii
căutau elixirul ei într-un mirific aliaj de me-
tale prețioase, iar vrăjitoarele — în flori, în
ierburi și în descintece. Dar nu l-au aflat.
Deși despre veșnica tinerețe a poeziei se știa
încă din antichitate că ea sălășluiește în inima
celui ce știe să exprime gîndurile cele mai
intime, cele mai sacre ale poporului său, să
vibreze la durerile și bucuriile lui. Iată de ce
va rămîne pururea tînără poezia unor giganți
ca Pușkin, Eminescu, Maiakovski, Arghezi,
Kupala. Pe acest drum trebuie să ne căutăm
noi tinerețea. Trăim zilele minunate de naș-
tere a comunismului, visul de aur, tinerețea
omenirii întregi. Acum nu putem, nu avem
dreptul să îmbătrînim.

Și după o pauză:

— Am să mă mai întorc negreșit la tema
asta. Ea mi-a sugerat o idee. Cred că voi scrie
în curînd o poezie.

ALEXANDR DEMENTIEV: — Da, poezii
sovietici mai vîrstnici cunosc acum un ade-
vărat avînt. Sexagenarul Alexandr Prokofiev,
la care vă refereați, spunea că poezii vîrstnici
„au prins aripi”.

— Dar ce credeți despre genera-
ția de poeți tineri — tineri ca vîr-
stă biologică, vreau să spun? Au
apărut multe nume noi, interesante.
Care sint cei mai citați?

VIKTOR BOKOV: — E greu de spus care
poeți sint mai citați. Sint foarte mulți de
valori egale. Și apoi pentru că una e cînd
poeții sint citați, și alta cînd sint ascultați.
Mi-e foarte drag cititorul care nu citește ver-
suri întîmplător, ca distracție ocazională, ci
le pătrunde, le trece prin sensibilitatea lui.
Sint incredințat că chiar și atunci cînd reu-
niunile de poezie fac săli pline, nu toți cei
care aplaudă sint cunoscători adevărați. Citi-
torul trebuie să rămînă singur cu poezia.

În ce-l privește pe Evtușenko, el este unul
dintre poeții „ascultați”. E un poet de in-
contestabil talent, dar care, undeva, s-a im-
pedicat puțin. Nu ară încă așa cum trebuie,
adînc, pe ogorul literaturii. După părerea
mea, popularitatea unui poet se măsoară cu
gradul de pătrundere a operelor lui în mase.
În această privință Isakovski se bucură cu
adevărat de o reală, largă, unanimă popu-
laritate. Poeziile lui sint cunoscute în cel mai
depărtat ungher al țării noastre.

Dintre poeții tineri care s-au impus în ul-
tima vreme l-aș aminti mai întîi pe Andrei
Voznesenski. Are un talent original, substan-
țial, viguros. Poemul lui „Meșterii”, despre
vechii constructori din popor, este un excel-
lent tablou lirico-epic, în care a știut să fo-

IRINA OGORODNIKOVA

losească cu multă înțelegere toate noile cu-
ceriri ale formei. Valoifică cu multă măies-
trie pauzele, ceea ce dă versului expresivitate
și forță de exprimare. Folosește de asemenea
cu artă imagini cu specific local, cu colorit
local. Vladimir Semakin, alt poet tînăr, este
autorul unui excelent volum de versuri inti-
tulat „Se ridică ierburile”. Prin natura ocu-
pației mele — lucrez la editura „Sovetski pi-
satel” — citesc multe versuri și e greu să
mă mai simt zguduît. Dar volumul lui Se-
makin a fost pentru mine o adevărată desfă-
tare. L-am citit pe nerăsuflăte. Semakin capti-
vează prin prospețimea limbajului și a imagi-
nilor. Cartea descrie Uralul, cu peisajul lui
industrial caracteristic. După părerea mea este
unul din puținele exemple în care tema in-
dustriei este atît de organic intrupată în artă,
fără nici un fel de artificii. Eroul liric al
cărții lui Semakin îmi amintește de oamenii
gravi, sobri, reținuți ai Uralului. Aș mai cita
volumul Rimmei Kazakova, „Acolo unde ești”,
care transmite un mesaj luminos și face mă-
rturia unei măiestrii artistice cu totul deosebi-
te, și volumul „Medovuha”, al lui Vladimir
Tîbin. Tîbin este un poet puternic legat de
pămînt. Eroul liric al versurilor lui este un
om sănătos, robust, viguros.

Da, s-au ivit foarte mulți poeți interesați
— încheie Viktor Bokov, fiindcă poezia so-
vietică de azi e o poezie de căutări, de me-
ditații. E și explicabil de ce la noi sint atîtea
discuții pasionate.

— Publicul sovietic cunoaște și
apreciază poezia romînească ac-

IRINA OGORODNIKOVA: — În Uniunea
Sovietică au apărut multe volume de poezie
romînească — atît clasică cît și actuală. S-au
publicat culegeri din versurile lui Eminescu,
Coșbuc, Alecsandri. Chiar în ajunul venirii
noastre aici a apărut un volum de versuri
de Topîrceanu, cu o excelentă prefață sem-
nată de Paustovski. Un mare eveniment în
viața literară a țării noastre a fost apariția

ALEXANDR IASIN

Antologiei poeziei romînești care, cu toate
greșelile inerente începutului, a oferit citito-
rilor sovietici o imagine de ansamblu, a do-
vedit bogăția, varietatea și marea tradiție a
poeziei romînești. La această Antologie au lu-
crat poeți de frunte ai liricei noastre, ca Mar-
tinov, Slușki. Traduceri foarte bune a dat Iuri
Kojevnikov, care a dovedit o mare înțelegere
a poeziei lui Eminescu.

Un interes uriaș a stîrnit apariția în limba
rusă a unui volum de versuri de Arghezi
(după părerea mea cel mai bun din punct
de vedere al calității traducerii). Acest inte-
res a fost atît de mare încît cînd l-am sîrbă-
torit pe maestru la Casa prieteniei cu popoa-
rele țărilor străine, cu prilejul împlinirii a 80
de ani de viață, în sală nu mai era literal-
mente unde să arunci un ac. În foarte scurtă
vreme de la apariție, volumul a devenit o
raritate bibliografică.

Publicul cititor a întîmpinat cu interes și
volumele de versuri de Maria Banuș și
Mihai Beniuc. Foarte curînd ne propunem să
organizăm o mare seară a poeziei romînești,
a cărei necesitate pur și simplu se impune.

În general, interesul pentru Romînia, pen-
tru literatura romînească este din ce în ce
mai mare. Acum se pregătește o culegere in-
titulată „Romînia văzută cu ochii scriitorilor
sovietici”. (De fapt în această culegere vor
intra nu numai articole ale scriitorilor). Ei
bine, adunînd material pentru culegere, am
constatat că este uriaș, mult, mult mai mult
decît ne-am fi închipuit.

— Ce impresie v-a lăsat Bucu-
reștiul?

ALEXANDR IASIN: — Bucureștiul va intra
pentru totdeauna în biografia mea cu drep-
turi speciale, fiindcă este prima dată cînd
mă aflu peste hotare. Am vizitat orașul mai
ales seara, ziua fiind ocupați la consfătuire,
și frumusețea lui mi s-a întipărit adînc în
suflet. Aveți o țară minunată, oameni minu-
nați.

...Consult ceasul pe furis. Au trecut patru
ore! Imi privesc, jenată, interlocutorii. Dar ei
răspund printr-un zîmbet larg, prietenos.

Iulia Scutaru

UN DIALOG DESPRE SATIRĂ

Dezbaterea în legătură cu funcția și caracteristica satirei, începută de mult în critica sovietică, nu și-a stins nici astăzi focurile. Discuțiile continuă cu interesul adevărului chiar dacă întâmplător acestea le sînt incomode. "rece un suflu fierbinte prin acest duel literar în care adversarii își apără poziția, uneori cu ironie, alteori cu gravitate, dar totdeauna cu intransigență, delimitîndu-se de-a lungul unei argumentații nuanțate. Căci toți iubesc prea mult exercițiul satirei, îi respectă prea mult drepturile și pun prea mult preț pe vehemența lui intelectuală pentru ca în această dezbatere să caute altceva decît o lumină într-o problemă controversată.

Recent, și-au încrucișat săbiile D. Nikolaev și L. Eršov. Dialogul lor poate fi astfel rezumat:

L. Eršov. Ceea ce propulsează satira este un mal ideal social. Purtată pe aripile lui, satira demască, acuză, pedepsește. Iată de ce satira nu contrazice eroismul, iar poezia satirică se înrudește chiar cu poezia eroică.

D. Nikolaev. Intr-adevăr, poezia satirică nu contrazice poezia eroică dacă prin aceasta avem în vedere că în literatură persistă și una și alta ca doră tendințe artistice deopotrivă de legitime și de necesare.

L. Eršov. Genul eroic și genul satiric nu sînt direcții literare paralele. Ele se îmbină organic. Originala lor contopire o putem urmări la Gogol care a scris și „Taras Bulba” și „Suflete moarte”.

D. Nikolaev. E greu de acceptat ideea că genul satiric și genul eroic își au aceeași rădăcină și cresc laolaltă din același germene. Gogol a scris „Taras Bulba” tocmai pentru a crea o imagine pe care s-o opună „Sufletelor moarte”. Nu e vorba însă de nici o contopire a satirei cu eroicul. De aici se poate trage cel mult concluzia că Gogol simțea nevoia unui ideal, că disprețuia profund și irevocabil societatea țaristă.

L. Eršov. Continui să cred că în artă ca și în viață e cu neputință să despartă personajul pozitiv de cel negativ, dispoziția satirică de cea eroică, umorul de tristețe etc.

D. Nikolaev. E adevărat că lumina și umbra se încrucișează în orice existență umană, dar nu-i un motiv suficient pentru a șterge hotarele dintre zi și noapte și pentru a pune sub același semn ceea ce este frumos într-o viață de om și ceea ce este urît.

L. Eršov. Operele realmente valoroase nu prezintă exclusiv personaje generoase sau personaje sumbre, ci creează o imagine diferențiată. Și e limpede pentru oricine că ceea ce e încă imperfect în societatea noastră nu constituie principalul.

D. Nikolaev. Eršov pornește totdeauna de la premise juste, dar cînd nici nu te aștepti, în șirul argumentelor intervine un viciu de logică. Evident că o carte superioară se ferește să prezinte omul și drumul lui printre oameni într-o singură culoare. Evident că ceea ce este încă nedesăvîrșit în orînduirea noastră nu este esențialul. Dar mi se pare absolut greșit ca în numele acestor adevăruri pe de o parte să anulezi satira, condamînd-o la o rapidă dispariție, iar pe de altă parte centrul greutatei să treacă în satiră, fie ea chiar eroică, asupra personajului pozitiv. Căci aceasta e urmarea ciudată a raționamentului lui Eršov. Intr-adevăr de vreme ce o lucrare realizată evită să prezinte un singur emisfer al existenței și de vreme ce hotărîtor rămîne emisferul pozitiv, satira primește o sentință capitală. În adevăr, de vreme ce factorul decisiv în societatea sovietică rămîne cel luminos, autorii satirici trebuie să-și îndrepte atenția, de predilecție, asupra... noului. Asemenea paradoxuri le prilejuiesc tezele lui Eršov și nu fără un surîs am citit articolele acelor critici care i-au adoptat viziunea, articole din care reiese că principala datorie a autorului de satire este să creeze profilul omului înaintat.... Această enormitate

plecă și ea de la o propoziție judicioasă, și anume că punctul de vedere al scriitorului, idealul său, trebuie să figureze în opera satirică fie indirect, fie mai cu seamă direct întruchipată într-un erou pozitiv. Numai că autorii articolelor despre care vorbesc și-au luat misiunea nepotrivită de a extinde adevărul inițial pînă la punctul unde el se transformă în contrariul său. Sub condeiul lor, eroul pozitiv devine personajul central al satirei și, practic, el trebuie să joace rolul „calului troian” cu ajutorul căruia satira să fie nimicită din interior. Găsesc în Gogol un aliat și mă bucur să-i reamintesc lui Eršov și partenerilor săi cîteva propoziții care îi privesc direct: „Înainte de toate de ce uitați de fiecare dată că obiectul comediei și în general al satirei nu-l constituie demnitatea omului, ci ceea ce este de disprețuit în om? De ce uitați că satira cu cît înfățișează mai aspru, mai virulent ceea ce indignează o conștiință curată cu atît își împlinește mai bine menirea? De ce uitați de fiecare dată acest lucru și vreți să impuneți satirei teme nepotrivite ei?”

Ciștigurile acestei discuții în care replicile s-au succedat într-un „ritm de luptă” sînt apreciabile pentru că de-a lungul ei s-au definit mai bine cîteva caracteristici ale satirei.

A reieșit că satira reprezintă o formă a superiorității intelectuale și morale, născută dintr-un ideal și afirmînd un ideal, dar că ea nu poate fi în nici un caz asimilată cu poezia sau cu drama eroică. Aceeași nevoie de frumos și pur se satisface într-un gen și în celălalt, dar ele nu-și pot uzurpa funcția specifică și definitivă pe care o dețin în ansamblul unei culturi. În universul satirei, un erou pozitiv înseamnă prezența fizică, imediată a unui criteriu etic ce trebuie să triumfe, o modalitate a autorului de a-și expune răsădit vederile. Dar satira nu-și poate popula sub nici un motiv universul cu eroi pozitivi fără să se demită din rolul pe care și l-a asumat.

Și a mai reieșit din această discuție că satira înseamnă un act de ofensivă artistică împotriva vechiului, un act ale cărui obiective și valori trebuie să fie mereu în atenția noastră.

B. Elvin

BREVIAR

● La expoziția industrială a Uniunii Sovietice de la Londra, cartea literară sovietică va fi amplu reprezentată. Vizitatorii vor face cunoștință cu operele lui Gorki, A. Tolstoi, Șolohov, Fedin, Leonov, Tvardovski, Ehrenburg și alții, precum și cu operele scriitorilor din diferite republici sovietice, în limba națiunilor respective și în traducere rusească.

● „Literatura i jizni” publică o parte din corespondența Gorki—Fadееv.

● Presa literară sovietică acordă multă atenție nuvelei „Predislovie k jizni” (Prefață la viață) a lui V. Ajaev, autorul romanului „Departo de Moscova”, bine cunoscut în țara noastră.

● Ansamblul coral Piatnițki a împlinit 50 de ani de activitate.

● Iuhan Sazonov, laureat al Premiului Lenin pe 1961, publică în „Literaturnia gazeta” un fragment din volumul la care lucrează în prezent, fragment intitulat „Marele necunoscut”.

● La sfîrșitul lunii mai a avut loc o ședință largită a secretariatului Uniunii Scriitorilor din U.R.S.S. Ordinea de zi: actualitatea lucrărilor editate de editura „Sovetski pisatel” și a celor publicate în paginile revistelor literare.

● Cunoscutul poet Samuil Marșak a publicat un nou volum de versuri pentru cei mici intitulat „Buzunarul mare”.

● Cu prilejul împlinirii a 162 de ani de la nașterea lui A.S. Pușkin, la Moscova s-a deschis un muzeu ce poartă numele marelui poet. Muzeul cuprinde materiale literare, artistice, istorice și documentare cu privire la viața și creația poetului, precum și originalele și copiile manuscriselor lui Pușkin.

● „Iaroslav Hasek—ostașul” este titlul unei schițe biografice a ziaristului ceh S. Zdenek, care va fi tipărită curînd în Baschkiria. De ce în Baschkiria? Pentru că autorul celebrului roman „Bravul soldat Svejk” a participat la războiul civil ca redactor al unor ziare editate de Armata Roșie. Autorul schiței biografice amintite a adunat, în regiunea Ufa, un bogat material privitor la această perioadă din viața lui Hasek și de aceea s-a hotărît să-și tipărească lucrarea în Baschkiria.

CĂRȚI NOI • CĂRȚI NOI • CĂRȚI NOI

MARIA PRILEJAEVA:

„Sub cerul Nordului”

Cartea Mariei Prilejaeva conține evocarea vieții lui Mihail Ivanovici Kalinin, — unul din cei mai de seamă militanți ai P.C.U.S., — începută în nuanța „De pe țărnișurile Medveditei”. Acțiunea se desfășoară, în special, la Petersburg, între anii 1895—1900, perioada zămisirii partidului leninist. Tema istorică se împletește cu viața tinărului muncitor Mihail Kalinin, flăcăul de țară care ajunge revoluționar de profesie. În vîltoarea luptei muncitorilor din Petersburg împotriva capitalismului și autocratiei, tinărul, avid de lumină și adevăr primește botezul călîrii revoluționare. Uzina, cercul marxist al muncitorilor înaintați, tinerii intelectuali revoluționari ruși sînt primii dascăli ai acestui eminent luptător comunist.

Trezirea și creșterea conștiinței

Amîndouă cărțile recenzate în această rubrică au apărut în Editura pentru literatură universală.

S. VINOGRADSKAIA:

„Anii tinereții”

O carte simplă și adevărată, în ale cărei file autoarea, care în anii de început ai celei mai grandioase revoluții din istoria lumii lucra la secretariatul de redacție al „Pravdei”, evocă emoționant și patetic luminoasă figură a lui Lenin, a aceluia ce, cu puterea unui suflet de gigant, a răscolit conștiința omenească și a schimbat fața pămîntului.

Cartea aceasta, străbătută de la cea dintîi pînă la cea din urmă pagină de sinceritate și autenticitate, constituie un mișcător document uman, în stare să ne redea ceva din prodigioasa existență a vestitorului și întemeietorului unei noi ere în istoria umanității.

Autoarea a știut să surprindă și să noteze unele amănunte într-adevăr revelatoare din viața de toate

revoluționare a clasei muncitoare ruse, educarea în focul luptei de clasă a muncitorului înaintat, se află în centrul cărții. Autoarea s-a străduit să înfățișeze unirea mișcării muncitorești cu marxismul revoluționar.

În acest cadru, scriitoarea a măgrăvit cu pregnanță chipul lui Vladimir Ilici Lenin, rolul lui în pregătirea creării partidului de tip nou. Chiar și în capitolele în care nu apare figura lui Lenin, M. Prilejaeva a știut să redea în imagini vii influența puternică a ideilor leniniste asupra cercurilor revoluționare din Rusia, care se uneau treptat „într-un tot indestructibil”.

Scriitoarea acordă o mare atenție conturării condițiilor social-economice în care se desfășoară acțiunea eroilor ei. În fața cititorului apare un tablou vast și complex al epocii de la sfîrșitul secolului trecut, viața socială a acelor ani furtunoși, cînd Rusia se transforma în centrul revoluționar principal al

Europei, pregătindu-se să devină patria socialismului.

Pagini scrise cu multă măiestrie reinvie evenimente și personalități ale timpului: înmormîntarea scriitorului revoluționar Șelgunov și figura sinistră a obscurantistului Pobedonostev, Iasnaia Poliana a lui Lev Tolstoi și catastrofa de la Hodanka (cu ocazia înscăunării țarului Nicolae al II-lea — Singerosul), figura eminentului intelectual rus Dmitrii Vasilievici Stasov și amintirea eroilor revoluționari narodnici Jelevov și Sofia Perovskaia, desfășurarea primului Congres al P.M.S.D.R.-ului la Minsk în 1898 și discuții asupra picturii ruse, sărbătorirea zilei de 1 Mai 1899 la Petersburg și rolul literaturii clasice ruse în instruirea muncitorilor înaintați, mișcarea grevistă și apariția „Iskrei” leniniste.

Această carte interesantă, instructivă și captivantă totodată este accesibilă tuturor vîrstelor. Ea aduce un meritos aport la valorificarea artistică a uneia dintre cele mai importante perioade din istoria mișcării revoluționare ruse, perioada luptei pentru înființarea partidului clasei muncitoare.

Gheorghe Barbă

răbdare și bunătate îl învață cum se se descurce, pînă în treburile cele mai mărunte. În nevoile sale personale, uneori imperioase, și acelea ale altora, ale mulțimilor, el nu pregetă o clipă încoșro să-și îndrepte luarea aminte, jertfindu-se cu o inepuizabilă generozitate pentru marea cauză a semenilor săi.

Cartea are mai ales meritul de a da în vileag modul în care geniul și modestia au încoronat fruntea unui om, căruia veacurile viitoare îi vor purta o neștearsă amintire.

Penultimul capitol din „Anii tinereții”, intitulat: „În noaptea aceea de ianuarie”, este un tablou zguduitoare al morții marelui Ilici, scris cu accente pătrunzătoare, ce stîrnesc ecoul prelung al tristeții oamenilor pe care el îi părăsea după ce le dăruise pentru totdeauna libertatea.

Oscar Lemnaru

MUHTAR AUEZOV

Autorul romanului „Abai”, care se bucură de o largă popularitate și în rândurile cititorilor din țara noastră, s-a stins din viață după o lungă și grea suferință.

Muhtar Auezov a fost unul dintre fîuritorii culturii kazache moderne, socialiste și un demn reprezentant al literaturii sovietice. La debutul activității sale literare, care coincide cu anul 1917, se află cîteva piese de teatru, bine primite de publicul acelor ani. Condeiul său a fost dedicat apoi schiței și nuvelei. Din această perioadă a activității sale cităm culegerile: „Umăr la umăr”, „Povirniș”, „Urmări” și altele. Dar fără îndoială că împlinirea creației sale se află în epopeea „Abai” și „Drumul lui Abai”, cronică vie și emoționantă a vieții poporului său de-a lungul a 50 de ani.

Paralel cu activitatea scriitoricească, Muhtar Auezov a desfășurat o muncă rodnică pe tărîm social, ca deputat în Sovietul Suprem al R.S.S. Kazake, membru în conducerea Uniunii Scriitorilor din U.R.S.S. și din Kazahstan, membru al Comitetului sovietic pentru apărarea păcii. Moartea lui înseamnă o pierdere grea pentru literatura sovietică, pentru cititorii de pretutindeni care l-au cunoscut și apreciat opera și personalitatea.

SERGHEI IUTKEVICI, GRIGORI CIUHRAI,
TAMARA MAKAROVA, GIUSEPPE DE
SANTIS, ENNIO DE CONCINI:

Ce așteptăm de la Festival!

Peste două zile, la 9 iulie, la Moscova se va deschide cel de al II-lea Festival internațional al filmului care, ca și cel dintâi, se va desfășura sub deviza: „Pentru umanismul artei cinematografice, pentru pace și prietenie între popoare”.

Iată ce așteaptă de la acest Festival cîteva figuri marcante ale celei de a șaptea arte.

Serghei Iutkevici:

Pentru noi, Festivalul este, în primul rînd, o trecere în revistă a artei cinematografice mondiale, o analiză a căilor ei de dezvoltare, un schimb de experiență în numele promovării a tot ce este înaintat, progresist, a tot ce slujește idealurilor nobile ale umanității. Festivalul nu înseamnă numai vizionări de filme, ci și discuții creatoare, dispute pasionate, întâlniri cu vechi cunoscuți, prietenii noi. Într-un cuvînt — o mare dezbateră des-

pre ceea ce este esențial: lupta dintre ideile progresiste și cele reacționare în arta cinematografică, răspunderea artistului față de spectatori, față de popor, față de vremea sa.

Prin această orientare, Festivalul de la Moscova se deosebește de multe altele. În întreaga noastră activitate, inclusiv cea legată de Festival, pornim de la ideea că cinematograful este o artă majoră, îndrăgită de milioane de spectatori, o armă puternică de culturalizare, de educație, de propagandă, (da, da, de propagandă!) de răspîndire a ideilor umaniste mărețe, luminoase ale timpului nostru. Iată de ce o parte importantă a Festivalului o vor constitui întîlnirile cineaștilor cu spectatori.

De asemenea, vom face cunoștință oaspeților noștri cu trecutul, prezentul și viitorul cinematografiei sovietice, cu filme vechi dar puțin cunoscute peste hotare, cu lucrările noastre recente, cu noile sisteme cinematografice: panorama, circorama, pelicula lată, poliecranul.

O altă caracteristică a Festivalului de la Moscova este deplină egalitate în drepturi a tuturor participanților — țări cu o industrie cinematografică dezvoltată și țări care abia fac primii pași, precum și caracterul democratic al juriului. Sper că toate acestea vor contribui la succesul marii întreceri cinematografice de la Moscova.

Grigori Ciuhrai:

Aș dori ca cel de-al doilea Festival internațional de la Moscova să se desfășoare sub semnul unei arte a marilor idei, a sentimentelor profunde.

Liber de orice interese comerciale și concepții dogmatice despre artă, necesar Festivalul poate sluji, și ored că va sluji, luptei pentru un viitor mai bun al omenirii.

Sper că printre participanții și oaspeții la Festival voi întîlni mulți prieteni și colegi pe

„Stelele” se întîlnesc la Moscova

Așadar, în monumentală clădire a Palatului sporturilor de la Lajniki, se va deschide duminică cel de al doilea Festival internațional al filmului.

La Festival vor participa 45 de țări. În afară de aceasta, patru țări (Elveția, R.F.G., Iran și Spania) vor fi reprezentate de filme ale unor firme particulare. Și-au anunțat participarea și trei organizații internaționale: O. N. U., U. N. E. S. C. O. și Fondul internațional pentru copii al O. N. U.

Festivalul de la Moscova va aduna un mare număr de vedete ale cinematografiei mondiale: Giulietta Masina, Gina Lollobrigida, Sophia Loren, Alberto Sordi, Anne-Katrin Bürger, Wolfgang Heinz, Luchino Visconti ș. a.

Cinematografia sovietică va prezenta la Festival filmul „Cer senin”, noua realizare a cunoscutului regizor Grigori Ciuhrai. Cineaștii americani au anunțat printr-o telegramă că vor aduce la Festival filmul „Soarele răsare la Campobello”, închinat vieții și activității lui Franklin Roosevelt. Italienii și-au anunțat participarea cu „Toți se duc acasă” și „Marea olimpiadă”, englezii cu „Procesul lui Oscar Wilde”, iar francezii cu filmul „Ocolul”.

care i-am cunoscut în timpul vizitelor mele în Franța, S.U.A., Iugoslavia, Cehoslovacia, Ungaria, Bulgaria și alte țări, precum și personalități de seamă ale artei noastre, bine cunoscute prin filmele lor.

Tamara Makarova:

Fiecare țară va prezenta cel mai bun film al ei! Ce întrecere pasionantă! Și vor câștiga, firește, cei care vor demonstra o artă cu adevărat mare, optimistă, care poartă pecetea talentului și a măiestriei.

Așteptăm un cuvînt nou, revelații artistice. În timpul primului Festival de acum doi ani am legat multe prietenii. Aș fi bucuroasă să mă pot întîlni din nou cu Giulietta Masina, care a fost oaspețele mele, și cu alții. Sint încredințată că după cel de-al doilea Festival voi avea și mai mulți prieteni. Aș vrea să o cunosc personal pe Brigitte Bardot, care în filmul „Adevărul” al lui Clouzot s-a dovedit o actriță interesantă.

Întîlnirile pe eorane, vizionările, discuțiile, analiza filmelor văzute ne vor îmbogăți reciproc cu idei și cunoștințe necesare dezvoltării necontenite a artei cinematografice mondiale.

Giuseppe de Santis:

Aștept cu nerăbdare și bucurie deschiderea celui de-al doilea Festival internațional al filmului de la Moscova. Am primit cu entuziasm să particip pentru că știu că voi avea prilejul să văd multe filme noi, să aflu ce-i preocupat, la ce lucrează mulți maeștri ai cinematografiei mondiale.

Dar nu numai asta mă atrage la Moscova, oraș pe care îl vizitez totdeauna cu plăcere; în cadrul Festivalului gazdele ospitaliere ne vor arăta filme realizate cu mulți ani în urmă. Ceea ce înseamnă că vom avea posibilitatea să cunoaștem mai bine istoria cinematografului sovietic care a avut o înfrîngere atît de mare asupra dezvoltării cinematografului mondial.

Ennio de Concini:

Salut călduros această întîlnire creatoare a cineaștilor din diverse țări, întîlnirea cu arta cinematografică sovietică. La noi în țară ne adunăm, formăm mici colective în vederea realizării unui film, pentru ca, după terminarea lui, să ne despărțim iar răspîndindu-ne în toate părțile. La Moscova m-am convins cît sint de folositoare, de rodnice legăturile de colaborare creatoare care nu se încheie odată cu terminarea lucrului, ci continuă, dăinuie permanent.

Posibilitatea unui schimb de opinii, a discutării și rezolvării în comun a unor probleme ale artei noastre este extrem de străgătoare, și aștept mult de la întîlnirile și discuțiile ce vor avea loc cu prilejul Festivalului.

De
vorba
cu...

Valentin
Teodorian:

AL CINCILEA TURNEU IN ȘASE ANI...

„Duminică dimineață, matineu la Teatrul de Operă și Balet pentru tinerii de la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej”, cu opera „Fata cu garoale” de Gh. Dumitrescu.

Într-o cabină îl întîlnim pe tenorul Valentin Teodorian, interpretul lui Ștefan, Are la îndemînă o „Ferastră” de aproape jumătate de oră așa încît interviul poate începe.

— V-ați întors recent dintr-un lung turneu în Uniunea Sovietică...

— Al cincilea în curs de 6 ani în această țară — ne întrerupe artistul. De data asta am dat spectacole în orașele Baku, Tbilisi și Erevan pe care în turneele precedente nu le „făcusem”. Peste tot am întîlnit aceeași vie prețuire pentru artiștii de operă romîni.

— Ce impresie v-a făcut viața muzicală a acestor orașe?

— Impresia cea mai puternică mi-a produs-o publicul. E entuziast, cald, dar mai presus de toate e foarte competent, serios. Explicația acestei excelente pregătiri a publicului stă, desigur, în străduința colectivelor teatrale de operă din orașele citate de a prezenta spectacole de o înaltă factură artistică. O manifestare elocventă a seriozității cu care se face pregătirea muzicală a artiștilor este și împrejurarea că fiecare colectiv al teatrelor menționate are un profesor de canto, de obicei recrutat din rîndurile cadrelor didactice ale conservatoarelor; pregătirea fiecărui spectacol este supravegheată de acești profesori.

Rezultatele unei asemenea practici sînt uimitoare: o remarcabilă muzicalitate a artiștilor, o perfectă dublare a cîntărețului de către artist — în sensul unui joc de scenă apropiat de acela al actorului de teatru — o excelentă omogenitate a ansamblului. Calitățile acestea mi s-au relevat deopotrivă în cursul întîlnirilor directe pe scenă — dintre partenerii pe care i-am avut în operele „Rigoletto”, „Traviata” și „Bărbierul din Sevilla” — și așa cînta pe E. Mirianașvili, T. Cianturia, Bopenco și alții — ca și în cadrul utilului schimb de experiență făcut la Baku cu un grup de artiști ai teatrului de operă din localitate, printre care baritonul I. Agalanov, altista I. Karaseva și regizorul P. Tveregki.

— Ați participat la vreo manifestare muzicală în timpul petrecut în Uniunea Sovietică?

— Sigur. Am avut prilejul

să ascult la Moscova, la Teatrul Mare, opera „Rigoletto” cu Pavel Lisițian și Maria Zvezdina în rolurile principale și cu Kirill Kondrașin la pupitru. M-a bucurat de asemenea prilejul care mi s-a

ivitat la Erevan de a viziona opera „Iolantha” de Ceaikovski, pe care o cunoșteam fragmentar din audiții radiofonice. Am ascultat-o cu plăcere pe artista E. Emelianova, o voce plină, nuanțată, în rolul Iolanthei. Dar cea mai mare bucurie mi-a produs-o celebrul balerin Ciabukeani pe care l-am văzut la Tbilisi în spectacolul „Demonul” de Tintadze, după poemul lui Lermontov. E uimitor acest balerin în vîrstă de 51 ani. Alături de el, în rolul Tamarei a apărut balerina L. Mitașvili, o foarte înzestrată artistă a teatrului. Aș mai menționa concertul simfonic pe care l-am ascultat la Baku în cadrul căruia și-a dat concursul violonistul american Sidney Hart.

„Ferastra” e pe cale să se închidă. La microfon răsună apeluri repetate: intrarea în scenă, intrarea în scenă!...

Valentin Teodorian își revede grima în oglindă, stinge țigara și se îndreaptă spre scenă. Un ultim cuvînt pentru reporter:

— Credeți că v-am spus lucruri deajuns de interesante?...

La care nu-i putem da, desigur, — deși abia acum — decît un răspuns afirmativ. Și încă din toată inima.

M. Arlton

V. Kritik, în rolul lui Miguel și A. Alekperov, în rolul preotului franchist din filmul: „Urmășii”.

AZI DĂM CUVÎNTUL BANATULUI

FORME NOI DE ACTIVITATE

Consiliul regional A.R.L.U.S. Banat își îndreaptă atenția pe de o parte spre găsirea unor noi forme de muncă pentru înfățișarea actualității sovietice, iar pe de altă parte spre lărgirea activității obștești. Firește, nu sînt uitate nici formele consacrate de o experiență mai veche. Dar activiștii noștri se străduiesc să nu se lase acaparați exclusiv de aceste forme. O metodă de mare eficacitate — folosită pe scară largă în ultima vreme — este aceea a antrenării oamenilor de știință, de artă și cultură, a fruntașilor în producție, a tuturor specialiștilor în general într-o acțiune de legare a științei cu practica. Această metodă constă în împărtășirea în public a realizărilor sovietice într-un domeniu sau altul, după care cei prezenți pun întrebări și primesc — pe loc — răspunsurile lămuritoare, axate pe specificul locului de muncă respectiv. Cea dintîi acțiune de acest fel a fost organizată la începutul anului 1960 la Gătaia, Moldova Nouă, Oravița, Orșova și Arad. Tot în acele zile de început, au mai fost cuprinse

aproximativ 45 localități. Succesul obținut a fost un indemn pentru continuarea acțiunii întreprinse și amplificarea ei. Majoritatea acestor manifestări au fost organizate în colaborare cu filiala regională a S.R.S.C., cu institutele de învățămînt superior și cu Secția de învățămînt și cultură a Sfatului popular regional.

Recent, a avut loc o asemenea manifestare în raionul Lipova. Prezentarea problemelor a fost făcută de prof. univ. Dumitru Lazăr, președintele Consiliului regional A.R.L.U.S.-Banat, conf. univ. B. Rottenstein, conf. univ. Ștefan Binder, dr. Romulus Bolza, Mircea Șerbănescu, scriitor, I. Maximilian, regizor la Teatrul de Stat, ing. I. Leonid, ing. Sofronie Popovici ș. a. care au dat și răspunsurile la întrebările puse de participanți.

Firește că organizarea unor asemenea acțiuni n-ar fi cu puțință fără sprijinul unui larg activ obștesc, cu cadre din toate domeniile de activitate. De altfel, acest activ poate da elementele necesare oricăror manifes-

tări îndreptate spre oglindirea actualității sovietice, în toată vastitatea ei. Pentru popularizarea mărețelor realizări ale Uniunii Sovietice, Consiliul regional A.R.L.U.S. primește un sprijin permanent și substanțial din partea tov. prof. univ. dr. Ștefan Nădășan, directorul Bazei de cercetări a Academiei R.P.R., acad. Cornel Micloși, prof. univ. dr. Coriolan Drăgulescu, membru corespondent al Academiei R.P.R., conf. univ. ing. Savii Gheorghe și prof. univ. Cădaru Gheorghe, vicepreședinți ai Consiliului regional A.R.L.U.S., conf. univ. Marin Rădoi, rectorul Institutului Politehnic, prof. univ. S. Popovici, conf. univ. Toma Dordea, decanul Facultății de electrotehnică, conf. univ. dr. Dragomir N., dr. Bolza Romulus, Gh. Leahu, artist emerit, directorul Teatrului de Stat, Metea Ion, președintele Consiliului orașenesc A.R.L.U.S. Timișoara, conf. univ. C. Popa, conf. univ. Stoica Geza, Marton Geza, conf. univ. Estera Goro, conf. univ. Gh. Szilas, Alex. Jelebeanu și Mircea Șerbănescu, scriitori, ing. Marin Roșu, director adjunct al Direcției regionale C.F.R., Ștefan Sandor, cercetător la Baza Academiei, Sergiu Levin, lector al Institutului de igienă, Pentek Ioan, procuror șef al regiunii, Ioan Tudor și V. Florescu de la Oficiul regional de difuzare a presei, conf. univ. Frenkel David, V. Mureșan, Virgil Lazăr, Ștefan Nagy, directorul întreprinderii „Electrobanat”. O prețioasă contribuție la activitatea consiliilor orașenești și raionale A.R.L.U.S. aduc tov. inginer/Ioan Potoceanu, ing. Brădăteanu Emil, Iaszinszki Francisc, Bejan Emil, dr. Popescu-Craiova, prof. Staicu Axente și Alexandru Aslău din Caransebeș, Ioan Tolan, sculptor, Ioan Nahlik, Angela Bej, dr. L. Fogas din Arad, prof. Atanasie Cojocaru, ing. Cristofor Zbiera din Timișoara, Aurel Caza, Iosif Buda și Vladimir Raicici din Sînnicolaul Mare, prof. Gavrilă Mureșan, Mioara Sarneș, Iosif Dabu și Gh. Iosub din Lugoj, Ion Munteanu din Făget, Mihai Gavrilă din Lipova, prof. Gh. Sperlea și Virgil Stolojan din Oravița, prof. Constantin Sima din Moldova Nouă, Traian Cercel din Orșova.

Datorită acestui harnic activ obștesc pe care se sprijină în activitatea lor, consiliile raionale și orașenești din regiunea Banat devin tot mai puternice focare de îndrumare a activității de popularizare în masele cele mai largi a tot ce este legat de actualitatea sovietică.

Vasile Roșu

Secretar al Consiliului regional A.R.L.U.S.-Banat

Timișoara. Bulevardul „30 Decembrie”

TIMIȘOARA: Casa Prieteniei

Un deosebit accent se pune la Casa prieteniei din Timișoara pe realizările oamenilor sovietici în construcția desfășurată a comunismului, în care scop s-au organizat două cicluri de conferințe despre tehnica sovietică în avangarda tehnicii mondiale și despre știința și tehnica constructorilor comunismului. De mult interes s-au bucurat de asemenea simpoziioanele în legătură cu unele aspecte ale întrecerii pașnice dintre cele două sisteme mondiale în domeniul științei și tehnicii. Ultima curcure a științei și tehnicii sovietice — zborul lui I. A. Gagarin în Cosmos — a fost larg popularizată prin simpoziioane și conferințe.

La reușita acestor acțiuni și-au dat concursul oameni de știință și de cultură din orașul nostru și specialiști din diferite domenii, ca de pildă, prof. univ. dr. Ioan Curea, prof. univ. dr. Ion Cotăescu, prof. univ. Alexandru Rogoian, conf. univ. Porfir Negrea, dr. Constantin Zosin, Ștefan Nagy, directorul I.S.S. Electrobanat, ing. Marin Roșu, director adjunct al Direcției regionale C.F.R., ing. Alexandru Schauer, directorul întreprinderii regionale de electricitate, prof. Moise Hiriș, Traian Bunescu, director adjunct al Teatrului de Stat și alții.

Al doilea obiectiv important în munca noastră îl constituie popularizarea politicii de pace a Uniunii Sovietice și a întregului lagăr socialist. Realizarea acestui obiectiv a fost urmărită prin organizarea a două cicluri de conferințe avînd ca temă lupta Uniunii Sovietice pentru dezarmare și independență naționa-

lă a țărilor coloniale, și U.R.S.S. în avangarda luptei pentru pace. O contribuție prețioasă la reușita acestei acțiuni a fost adusă de prof. univ. dr. Henry Aubert, Ioan Pentek, procuror șef al Procuraturii regionale Banat, conf. univ. David Frenkel, dr. Ștefan Stössel, Traian Bunescu, dr. Bora Popovici, președintele Colegiului avocaților, Ioan Beligăr, secretar al Comitetului executiv al Sfatului popular regional, Prof. Atanasie Cojocaru, Victor Mureșan și ing. Virgil Lazăr.

De mare succes se bucură manifestările legate de arta și cultura popoarelor sovietice, ca, de pildă, sezătorile literare, concursurile „Cine știe câștigă”, prezentările de medaloane muzicale.

Activitatea de popularizare a mărețelor realizări dobîndite de oamenii sovietici pe drumul construcției desfășurate a comunismului și al luptei Uniunii Sovietice pentru menținerea și apărarea păcii este desfășurată de asemenea și în cadrul cluburilor din întreprinderile mai mari. Astfel, la cluburile I.C.O.T., Tehnolemn, C.I.L.T., Centrul mecanic, Fabrica de țigărete, O.C.L. Industrial, în întreprinderile Electromotor, Uzinele mecanice, Uzinele textile, Tehnometal, I. Fonagy au fost organizate expuneri pe teme legate de specificul întreprinderii.

Pe lângă Casa prieteniei romino-sovietice funcționează o orchestră semisimfonică de tineret care și-a câștigat o bună apreciere din partea oamenilor muncii.

Prof. univ. Toma Dordea

Președintele Casei prieteniei romino-sovietice din Timișoara

Al. Iohannes

Directorul Casei prieteniei

La uzinele textile „30 Decembrie” — Arad

Comisia A.R.L.U.S. din uzină este alcătuită din nouă membri, fiecare cu atribuții bine stabilite. În vederea bunei desfășurări a muncii, în fiecare din cele cinci sectoare ale uzinei — filatură, țesătorie, finisaj, mecanic-șef, energetic-șef, și administrativ — a fost aleasă câte o comisie alcătuită din patru tovarăși cu sarcini bine precizate.

Comisia A.R.L.U.S. pe întreprindere își întocmește un plan trimestrial de muncă defalcat pe luni, cu responsabilități pe oameni. Acest plan este executat cu operativitate prin comisiile A.R.L.U.S. de sectoare. Pe parcurs, se mai primesc de la Consiliul orașenesc A.R.L.U.S. sarcini suplimentare care sînt realizate peste planul inițial.

O preocupare constantă a comisiei noastre este aceea a popularizării experienței și metodelor sovietice în domeniile apropiate de specificul muncii noastre. Și rezultatele nu întîrziesc să se arate. La sărbătorirea primirii drapelului de fruntaș pe ramură, vorbitorii au arătat că succesele înregistrate se datoresc și faptului că au fost aplicate cele mai bune metode ale textiliștilor fruntași sovietici.

O altă preocupare este aceea de a prezenta, bisăptămînal, la stația de radio-amplificare, actualitatea internațională și lupta Uniunii Sovietice pentru apărarea păcii.

De asemenea organizăm seri literare în cursul cărora sînt prezentate figuri de scriitori sovietici și operele lor.

De un îndreptățit succes s-au bucurat convorbirile cu tovarășii care au vizitat U.R.S.S. și și-au împărtășit din impresiile culese.

În fiecare lună are loc o ședință a comisiei A.R.L.U.S. pe întreprindere și a comisiilor din sectoare cu care prilej sînt analizate rezultatele obținute și este discutat planul pe luna următoare.

Alex. Andrabura

Președintele comisiei A.R.L.U.S. de la Uzinele Textile „30 Decembrie” — Arad

PE SCURT

● În regiune funcționează trei cluburi de limba rusă. În cursul anului școlar 1960/1961 au mai funcționat de asemenea 85 de cursuri populare de limba rusă din care 42 ciclul I, 26 ciclul II, 3 ciclul III, 5 cursuri pentru avansați și 9 pentru preșcolari. Un număr de 23 de cursuri au fost organizate în întreprinderi și instituții.

● În legătură cu primul zbor al omului în Cosmos, numai în luna aprilie au fost organizate 143 de conferințe și simpoziioane. Din acestea, 23 au fost susținute de cadre didactice din institutele de învățămînt superior din Timișoara în centre de raioane, în centre muncitorești și în stațiunile balneo-climatice. Astfel de acțiuni au avut loc, de pildă, la Jimbolia, Reșița, Arad, Caransebeș, Lipova, Deta, Sînnicolaul Mare precum și în diferite centre de comune.

● Tot în cursul primului trimestru al acestui an au fost organizate 130 de conferințe, 230 recenzii și prezentări de cărți și de scriitori sovietici precum și 92 de prezentări de filme sovietice.

Consiliul uzinal de la C. M. Reșița

Pentru coordonarea activității comisiilor A.R.L.U.S. din secțiile și serviciile Combinatului metalurgic Reșița funcționează un consiliu uzinal. Pe lângă acest consiliu uzinal, ai cărui membri sînt o strînsă legătură cu secțiile și serviciile, există și un colectiv de instructori voluntari care răspund de anumite secții mai importante din combinat.

În planurile de muncă ale comisiilor figurează acțiuni ca popularizarea realizărilor U.R.S.S. în domeniul științei și tehnicii, a politicii de pace a Uniunii Sovietice, asigurarea frecvenței la cursurile de limba rusă, organizarea de simpoziioane legate de specificul locului de muncă, corespondența cu întreprinderi și instituții din U.R.S.S.

În gazetele de perete din secții, comisiile A.R.L.U.S. publică cu regularitate articole care prezintă actualitatea sovietică. De asemenea, în locuri vizibile din secții și servicii, sînt expuse fotovitrine și fotomontaje cu aspecte din realitatea sovietică.

În cadrul combinatului funcționează două cercuri de studiere a limbii ruse, cu o frecvență mulțumitoare. Mulți tovarăși sînt în corespondență cu diferite instituții și întreprinderi

din U.R.S.S. Așa, de pildă, ing. I. Ilyes de la serviciul constructorului șef se află în corespondență cu ingineri de la „Elektrosila” din Leningrad și cu profesori ai Institutului politehnic din Leningrad, iar ing. Ferencz Atila, tot de la serviciul constructorului șef este în corespondență cu Institutul politehnic din Harkov, cu „Turbinnii zavod” din Kaluga și cu „Nevski mașinostroitelni zavod-Lenin” din Leningrad. Aceste corespondențe constituie un bun prilej de schimb de experiență și de consultări tehnice.

În fiecare vineri, în timpul pauzei de la ora 10, prin stația de radio-amplificare sînt transmise diverse comunicări, sub directă conducere a responsabilului din propaganda din consiliul uzinal A.R.L.U.S. De asemenea stația de radioamplificare este folosită pentru popularizarea problemelor celor mai actuale. Astfel, cu prilejul zborului în Cosmos al lui Iuri Gagarin s-au retransmis imediat comunicatele oficiale.

Ing. Ioan Potoceanu

Director în Combinatul metalurgic Reșița
Președintele Consiliului uzinal A. R. L. U. S.

SCRISORI din U.R.S.S.

Să facem schimb de mărci

Sînt geolog și locuiesc în orașul Kiev. Mă interesează viața tineretului din țara dv. Mă pasionează și filatelia. În colecția mea am multe mărci din Republica Populară Română. Aș dori să corespund cu un tinăr și, eventual, să fac schimb de mărci postale.

IGOR NEVINNIȚA
Kiev-48, Vozduhoflotoke
șosse nr. 85/2, kv. 35

Sînt un filatelist pasionat

Sînt un filatelist pasionat. Am în colecția mea multe mărci postale din țara dv. Dat fiind, însă, că nu le găsesc întotdeauna ușor, aș dori să fac schimb cu colecționari din România.

IGOR TREGUBENKO
g. Luțk, ul. Lenina 8,
kv. 41.

Aș dori să corespund
cu o elevă din Iași

Sînt elevă în clasa VII-a. Aș dori mult să corespund cu o colegă din orașul Iași.

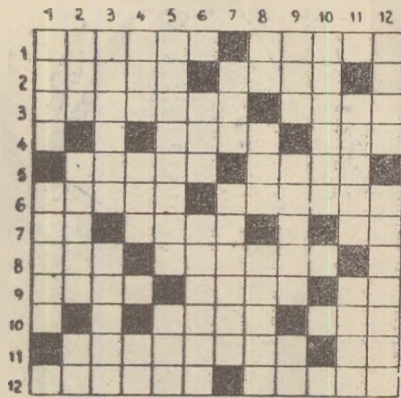
VALENTINA
SNIATKOVA
A. S. S. R. Komi, Pe-
clorski raion, pos. Prom-
kombinat, șkola (in-
ternat).

Mă interesează numismatica

Mă interesează numismatica și filatelia. Aș dori să stabilesc legături cu colecționari din România.

ALEXANDR ZAIȚEV
g. Tomsk, Universitet

ERONIE

ORIZONTAL: 1) Personaj feminin din romanul „Război și pace” de Lev Tolstoi, în care autorul a vrut să întruchieze femeia ideală — Una din comsomolistele întâlnite în romanul „Tinăra Gardă” de Alexandr Fadeev sau în opera cu același titlu de Iuli Meitus (Borț). 2) Arkadina, din piesa „Pescărușul” de A. P. Cehov — Cel mai sfînt nume de femeie, titlul unui roman de Maxim Gorki. 3) Una din cele „Trei surori” din piesa lui A. P. Cehov — Cîntețul Lizei din opera „Dama de pică” de Ceaikovski, cînd destăinuie neptii secretul inimii ei (pl.). 4) O altă comsomolistă din romanul „Tinăra Gardă” (Gromova) — Curelușă. 5) Artisa din nuvela „Coțofana hoată” de A. I. Hertzen — Cuvînt cu care mama își adoarme copilul. 6) Roman de Chateaubriand — Povestire în versuri de Ivan Turgheniev. 7) Pronume — Arcul Diane (pl.) — Unic! 8) Personaj feminin din piesa „De partea cealaltă” de A. Barianov — Fecioară din Frigia care a dat numele ei continentului nostru (mit.). 9) Întrebare — Junona (mit.) — Articol. 10) A face lectură — Mărgele din șiragul vremii. 11) Celebră eroină a unui roman de Lev Tolstoi, după care s-a realizat și o piesă jucată în actuala stagiune a Teatrului Național I. L. Caragiale — Cinepă și... 12) Fiica Mariei Sergheevna, din piesa „Caleașca de aur” de Leonid Leonov — Petrovna din romanul „Domni Golovliov” de M. E. Saltîkov-Șcedrin.

VERTICAL: 1) „Pescărușul” din piesa lui A. P. Cehov — Personaj feminin din opera „Falstaff” de Verdi 2) Lucrează pămîntul — Zeița polindrom pentru „Aneta” — K. 3) Nume feminin — Arbore. 4) Personaj feminin din piesa „Azilul de noapte” de Maxim Gorki — Diminutiv feminin — În rînd! 5) Pa! — Document — 6) Refren în cîntecurile populare — Autotarea sculpturii „Muncitorul și colhoznică” (Vera). 7) Nume feminin — Element de construcție (pl.). 8) Vouă — Soția meșterului Manole — „Mama soldatului”, poem de N. A. Nekrasov. 9) Interjecție — La păsări și avioane — Particulă condițională. 10) Mama Tatianei și Olgăi din opera „Evgheni Oneghin” de Ceaikovski. 11) Stînjeneț (pl.) — Copacul polindrom pentru „Nina”. 12) Personaj feminin din piesa „Livada cu virgini” de A. P. Cehov — Operetă de Kovner.

CONSTANȚA • EFORIE
VASILE ROAITĂ • MAMAIA
TEKIRGHIOI • MANGALIA

Vizitatori!

Păstrați o amintire plăcută
de pe litoral, cumpărînd

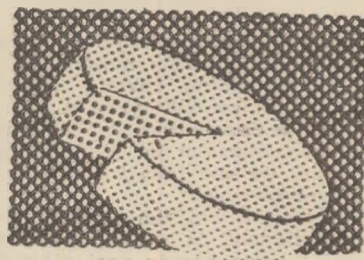
Bibelouri

și obiecte de artizanat

executate artistic pe motive locale

Se vînd prin punctele de desfacere
ale coop. „Drum nou” Constanța

COOPERATIVA „DRUM NOU”
CONSTANȚA

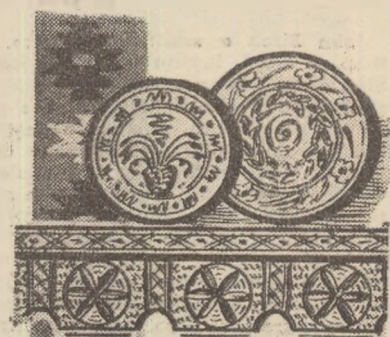

CEREȚI

In magazinele
de specialitate
din toată țara
cunoscutele
produse ale

I. C. I. L.
Constanța

- CAȘCAVAL de Dobrogea
- BRÎNZĂ TELEMEA de vacă și de oaie
- CAȘCAVAL DE VARĂ „Muntenia”

COVOARE
„CARPAȚI”

de diferite dimensiuni

CUSATURI

pe motive secuiești

ARTICOLE DE
CERAMICĂ

ARTICOLE DE
ARTIZANAT

(Sculptură în lemn
„Tiso”, în miniatură)

SOMIERE

PLAPUMI

(cu fețe de mătase
sau stambă)

produce
și livrează
din stoc

Cooperativa

OLTUL

Miercurea-Ciuc
str. Petofi Nr. 2

5000
Lei

PUTEȚI
CÎȘTIGA 2000
1000
500
200
100
25
10

la

LOZ
IN
PLIC

SLĂNIC
HEBE
MALNAS
CĂCIULATA
VÎLCELE
LIPOVA

In fiecare
sticlă, un izvor
de sănătate!

Beți APE
MINERALE
NATURALE

De vânzare în magazinele alimentare,
restaurante, centre de cura și răcoritoare

Consumați delicioasele
CONSERVE DE LEGUME
în borcane, produse de
I. I. L. CRIȘUL
Raionul Criș, regiunea Crișana

Veac nou

● FANTOMELE LUI MACCARTHY ÎN
ACȚIUNE ● S.U.A. ÎN ZODIA CIUMEI
CAFENII

CINCI MINUTE PINĂ LA FASCISM

Numele lor sînt ținute secrete. Nimeni nu știe cum sînt organizate grupele de șoc. După cum nimeni nu știe cine le conduce. Ei înșiși își spun băieții lui John Birch. Dar ziaristul englez Rotwell i-a botezat mai potrivit: fantomele senatorului McCarthy. Și mai exact ar fi totuși: fasciști. Fasciști americani.

Cînd și-a înjghebat partidul lui de bandiți, Hitler a făcut din semidoctul și schizofrenicul Horst Wessel un model pentru urmașii acestuia. Confratele american al lui Hitler, bancherul și fabricantul Robert Welch l-a ales în același scop pe un spion notoriu: John Birch.

John Birch a murit fără glorie. În timp ce S.U.A. luptau împotriva Japoniei, el desfășura o activitate subversivă împotriva Armatei populare chineze de eliberare care lupta de partea aliaților. Spionul a fost prins asupra faptului și împușcat. Ministerul de Război al S.U.A. l-a șters din controale, fără să anunțe cele întimplite nici chiar părinților răposatului. În 1958, Welch a dat de urma lui Birch, căci de multă vreme căuta o figură care să poată deveni un simbol pentru mișcarea lui. Birch, dușman înverșunat al comunismului, era foarte potrivit pentru ceea ce dorea bancherul. În felul acesta, un spion împușcat a devenit părintele spiritual al noului partid fascist din S.U.A.

Fascismul bate de multă vreme la ușa Statelor Unite. Mussolini mai era încă în scutece, cînd membrii Ku-Klux-Klanului îi linșau pe negri. „Legiunea americană” îi teroriza de mult pe democrați cînd caporalul Schickelgruber mai visa încă deasupra unei halbe într-o berărie din München. Aceasta este însăși logica dezvoltării capitalului monopolist, care nu poate dăinui fără o reacțiune necruțătoare, fără represii și teroare împotriva poporului.

Guvernării oficiale ai S.U.A. au sprijinit activ orientarea spre fascizarea țării. Isteria anticomunistă, „vinătoarea de vrăjitoare”, legile care reduceau la zero drepturile sindicatelor — toate acestea erau menite a consolida puterea concernelor și superbăncilor. Pe acest tărîm s-au ilustrat activ președintele Truman, John Foster Dulles, Richard Nixon, de al cărui nume, alături de acela al senatorului Mundt, se leagă unul din cele mai monstruoase proiecte de lege, menit a desființa libertățile burgheze din Statele Unite.

Acum a intrat în arenă Robert Welch cu banda lui de 100.000 de birchiști, al cărei efectiv va spori pînă la sfîrșitul anului 1961 — după cum se laudă el — pînă la un milion. Lui Welch nu-i place ce s-a făcut pînă la dînsul. E nemulțumit chiar și de cei care au fost întotdeauna niște

stilpi ai anticomunismului: „Activitatea fostului președinte trebuie infierată cu un singur cuvînt: trădare. Allen Dulles, șeful Serviciului de investigații este cel mai prețios sprijin al comunismului la Washington. Secretarul de stat John Dulles a fost un agent comunist”.

„Führerul” birchiștilor — cum doarește fabricantul de bomboane să i se spună — simte nevoia unei dictaturi fasciste. El are nevoie de lagăre de concentrare și de camere de gazare, de distrugerea celor care gîndesc altfel.

Birchiștii cer nimicirea comuniștilor, evreilor și a negrilor. Ei au început să atenteze la drepturile oamenilor muncii, îi terorizează pe activiștii sindical, îi șantajează pe cei ce ridică glasul împotriva primejdiei fascismului, care a devenit o realitate în Statele Unite. „Cartea albastră a lui John Birch”, varianta americană a lui „Mein Kampf”, expune programul canibalic al urmașilor americani ai lui Hitler. Programul trebuie studiat cu atenție de cel care se înscrie în bandă. Pe această carte ei trebuie să depună un jurămint de credință față de „ideile” mișcării.

Deși apartenența la această organizație este ținută în mare secret, se cunosc numele citorva membri activi. Sînt magnați ai capitalului, foști președinți ai Asociației naționale a industriștilor și mulți alți exploatați mari și mici, care doresc instaurarea dictaturii fasciste.

Iar între timp această „organizație pur patriotică” își face treburile ei murdare. Detașamentele ei, alcătuite din cîte douăzeci de inși, bagă spaima în oameni, curiorii ei secreși cutreieră țara recrutînd noi membri, agenți de-ai ei pătrund în cele mai diverse asociații și partide și desfășoară o activitate subversivă, căutînd să le atragă de partea lor și să le ia sub control. Pînă acum, birchiștii au înființat filiale în 34 de state ale țării. Numai în statul New York au 26 de filiale. Ei acordă o atenție deosebită armatei, încercînd să-și întărească prin orice mijloace pozițiile.

In caricatura lui Fred Ellis, arătătoarele se îndreaptă spre zvastică, după ce au trecut prin legea Taft-Hartley și proiectul Mundt.

Activitatea fasciștilor provoacă îngrijorare în cele mai largi cercuri ale opiniei publice din Statele Unite. Chiar și oameni politici aflați foarte departe de comunism se văd nevoiți să dea alarma. „Hitler și Mussolini au venit și ei la putere sub lozincă anticomunismului, deși au vrut numai să asuprească poporul prin forță, să desființeze libertatea și democrația” — a declarat senatorul democrat Humphrey, caracterizînd activitatea birchiștilor. Da, spre asta tind fîhrelul Welch și cele 100.000 de „fantome” ale lui.

Acum mai bine de 10 ani, talentatul desenator american Fred Ellis a publicat o caricatură intitulată „Cinci minute pînă la fascism”, consacrată proiectului de lege Mundt-Nixon. În campania împotriva libertăților cetățenești, pornită atunci în Statele Unite, el a văzut pe bună dreptate o primejdie de fascizare a țării.

Astăzi, această primejdie a devenit realitate. Dacă banda birchistă nu va fi înfrînată, ciuma cafenie a fascismului va cuprinde Statele Unite.

Val. Lednev

Calea realistă de rezolvare a problemelor internaționale

Un articol din „PRAVDA”

Moscova a întîmpinat cu brațele larg deschise oaspeții dragi — delegația guvernamentală a Republicii Democratice Vietnam în frunte cu tovarășul Fam Van Dong. Remarcabilele succese dobîndite de Republica Democrată Vietnam dovedesc concret întregii lumi ce poate realiza un popor cînd rupe lanțurile robiei coloniale și-și îndreaptă umerii puternici, cînd duce revolu-

ția național-democratică pînă la victorie.

Apoi, la 29 iunie, Moscova a făcut o primire cordială unor oaspeți dragi din Republica Populară Democrată Coreeană. Vizita delegației R.P.D. Coreene, condusă de tovarășul Kim Ir Sen, va întări și mai mult legăturile de colaborare frățească dintre cele două țări, spre binele păcii în Extremul Orient și în întreaga lume.

În prezent, ideile socialismului și păcii determină într-o măsură tot mai mare dezvoltarea omenirii. Întîlnirile frățești de la Moscova sînt o nouă dovadă a unității țărilor lagărului socialist. Uniunea Sovietică este întru totul de partea Republicii Democratice Vietnam și a Republicii Populare Democratice Coreene în lupta lor dreaptă pentru unificarea popoarelor lor, pentru întărirea păcii în Asia și în întreaga lume.

La mitingul prieteniei sovieto-vietnameze, ținut la Kremlin, tovarășul N. S. Hrușciov a ținut o amplă cuvîntare. Conducătorul guvernului sovietic a expus cu maximă claritate poziția Uniunii Sovietice în cele mai importante probleme internaționale. Propunerile pașnice ale U.R.S.S. îndreptate spre întărirea păcii în Asia, spre reglementarea pașnică a problemei germane și spre rezolvarea problemei dezarmării se află acum în centrul atenției opiniei publice mondiale.

Forțele imperialiste ar dori să limiteze extinderea zonei păcii și liniștii din Orient. Evenimentele din Laos arată că ele caută ca prin amestec direct în treburile interne să-și extindă dominația în Asia de sud-est. Acum, cînd unitatea și coeziunea forțelor naționale patriotice ale Laosului și sprijinirea acestor forțe de către popoarele din Europa și Asia i-au silit pe imperialiști să treacă la reglementarea problemei laotiene, există, însă, bune premize pentru soluționarea ei.

În condițiile unei aprecieri lucide a evenimentelor și fenomenelor vieții internaționale s-ar putea dobîndi și rezolvarea unei probleme atît de cuprinzătoare cum este problema dezarmării.

Poziția Uniunii Sovietice este foarte limpede. Rămînînd adepți ai unui acord în legătură cu încetarea experiențelor nucleare, noi sîntem pentru rezolvarea problemei cardinale — dezarmarea generală și totală. Guvernul sovietic este dispus să accepte orice sistem de control asupra dezarmării pe care l-ar propune țările occidentale, cu condiția ca acestea să fie de acord cu o dezarmare reală.

Anumite cercuri din Occident doresc în locul unei reglementări pașnice a problemei germane menținerea rămășițelor celui de al doilea război mondial, împing din nou forțele revanșarde ale Germaniei occidentale către expansiune spre răsărit.

Uniunea Sovietică desfășoară o luptă consecventă pentru a dobîndi ca popoarele de pe continentul european să se simtă în deplină siguranță. Acestea au dreptul să trăiască fără a se teme că revanșarii vor izbucni încă o dată să stîrnească de pe pămînt german furtuna unui război.

Propunerea sovietică de a se încheia tratatul de pace cu Germania irită anumite cercuri din capitalele occidentale. Orbite de furie, acestea nu mai pot gîndi lucid. Dar șuieratul veninos, amenințările nechibzuite cu folosirea unor sancțiuni economice și diplomatice sau chiar o demonstrație militară întăresc și mai mult convingerea că tocmai tratatul de pace poate contribui la înfrînarea revanșarilor. Domnilor care recurg la amenințări trebuie să li se spună: forțele socialismului și păcii sînt astăzi mult mai puternice decît forțele imperialismului și războiului.

„Noi — a arătat tovarășul N. S. Hrușciov — ne sprijinim nu numai pe puterea noastră economică și militară; de partea noastră este cauza dreaptă a poporului nostru, dreptatea tuturor popoarelor și tuturor țărilor care se situează pe pozițiile coexistenței pașnice și ale soluționării pe cale pașnică a tuturor problemelor litigioase în relațiile dintre state. Iar încheierea tratatului de pace cu Germania este cea mai pașnică dintre rezolvările pe cale pașnică”.

Uniunea Sovietică dorește pace și prietenie cu toate popoarele, indiferent de sistemul social al unei țări sau alteia. Propunerile sovietice deschid o cale largă spre rezolvarea celor mai arzătoare probleme actuale.

(Text prescurtat)

Rachetă Ku-Klux-Klanică (lansată în statul Alabama (S.U.A.) cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la începerea războiului împotriva sclaviei).

Desen de O. Grigoriev